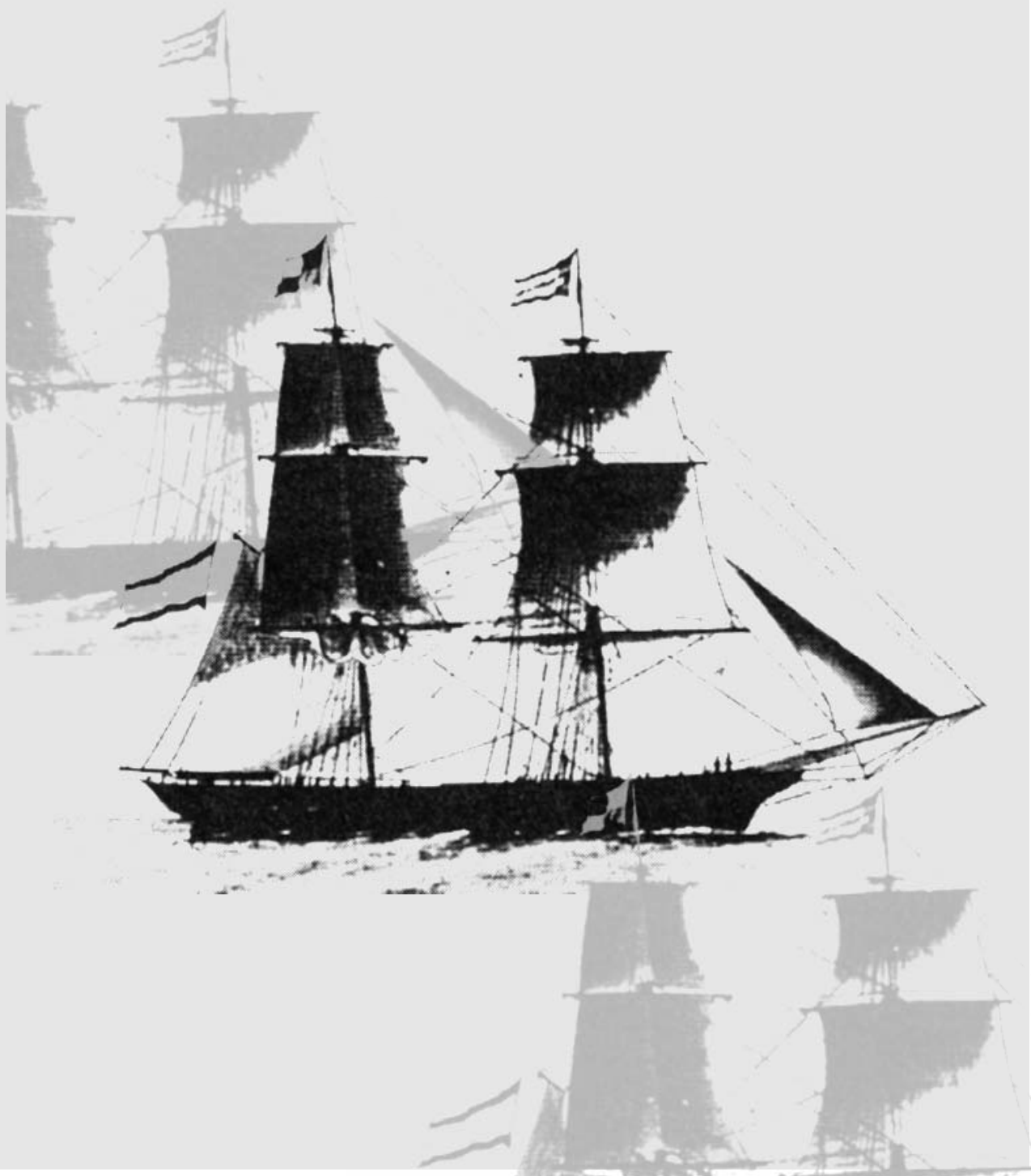

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 265, maig del 2009

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
08320 El Masnou · El Maresme
Lluís Valls Marí

MASNOU INA
RELOTGERIA - JOIERIA

1964 · 45 anys · 2009

I per agrair la fidelitat del poble del
Masnou en tots aquests anys oferim
descomptes del **25, 30 i 50%**

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

85
ANYS

TALLERS MASNOU
1923-2008

Exposició i venda:
Àngel Guimerà, 14.
Taller: Puerto Rico, 28
93 540 31 57 el Masnou

Genis Oliveras

Frankfurt Parera

VINE'NS A
CONÈIXER.
SOM AL CAMÍ
RAL D'OCATA

Prat de la Riba, 98
93 555 78 94

ATENEM COMANDES
PER TELÈFON

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Pollacra-goleta "Hortensia"

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobgraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.org

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primerísim

Fes-te soci de Gent del Masnou

Info. pàg.27

DISSABTE 23 DE MAIG A LES 7 DE LA TARDA A GENT DEL MASNOU
PRESENTACIÓ DELS LLIBRES:
VALORS PER CRÉIXER i **EL GRAN LLIBRE DELS CONTES**
AMB VALORS,
D'ESTEVE PUJOL i PONS.

Editorial

PATRIMONI DE LA HUMANITAT

A les acaballes del mes d'abril proppassat, vam poder gaudir de dues conferències al nostre local social, propiciades pel l'associació **UNESCO. EL MASNOU**, encaminades a donar a conèixer i divulgar l'obra gegantina que està duent a terme la institució UNESCO arreu del món, per a la conservació i preservació del que és conegut com a patrimoni de la humanitat.

El ponent, el senyor Àngel Morillas, historiador i coordinador d'un projecte de la UNESCO sobre Patrimoni Mundial, va conduir ambdues conferències amb tanta amenitat com destresa, mantenint viva l'atenció i l'interès del públic assistent. El temps disponible es va exhaurir ràpidament i encara van quedar un bon feix de preguntes al tinter per a una propera ocasió.

Va fer molt planera la diferenciació entre el que és considerat patrimoni **material**, com ho podria ser un edifici singular, un conjunt arqueològic, el centre històric d'una ciutat, una muralla, un paisatge natural, un monestir, etc. i el que s'entén per patrimoni **immaterial**, tal com determinada música popular, llengües i llenguatges minoritaris, cultures ancestrals, festes, tradicions i costums, etc.

Per tal que la UNESCO reconegui i es faci seva una actuació de protecció patrimonial és condició indispensable que aquell patrimoni estigui amenaçat de desaparició o deteriorament o que per la seva naturalesa i singularitat convingui perpetuar-ne la continuïtat per a generacions futures. Anualment se celebra un Convenció del Patrimoni Mundial en la qual es validen les actuacions dutes a terme i s'estudien i valoren les noves propostes que els han estat adreçades. És obvi que la pluja de sol·licituds és cada cop més nombrosa i els recursos molt limitats, tal com va manifestar el senyor Morillas.

En el cas del patrimoni **material**, va esmentar que, dels 878 béns reconeguts actualment a escala mundial, l'estat espanyol hi participa amb un total de 40; entre els quals els radicats a Catalunya són aquests: *l'Arquitectura Modernista d'Antoni Gaudí, el Monestir de Poblet, el Palau de la Música Catalana i l'Hospital de Sant Pau de Barcelona, el Conjunt Romànic Català de la Vall de Boí i el Conjunt Arqueològic de la Ciutat de Tarragona.*

Pel que fa al patrimoni **immaterial**, de més recent creació i amb un total de 90 béns reconeguts, fins avui, en tot el món, l'estat espanyol en té reconeguts un parell, dels quals l'un correspon a *Misteri d'Elx* (Alacant) i l'altra a la més propera festa de *La Patum de Berga*.

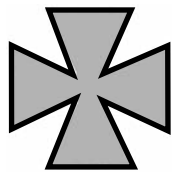
Cal esmentar que les sol·licituds perquè un bé quedi aixoplugat sota el paraigua del Patrimoni Mundial de la Unesco, únicament poden ser adreçades des dels estats reconeguts per l'ONU i, en cap cas, avui per avui, ho poden fer altres instàncies polítiques o socials, com podrien ser les comunitats autònomes o les nacions sense estat, com és el nostre cas. Tal vegada algun dia sigui diferent.

Volem agrair als responsables de l'associació **UNESCO. PEL MASNOU** la seva iniciativa i animem els socis i lectors en general a assistir a la propera conferència prevista per al proper dimecres 27 de maig a les 7 de la tarda. No us la perdeu.

El President

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
RECORDANT L'AMIC JOAN BOSCH	6
EL TEATRE DEL CANVI (6) per Joan Camps.....	9
A CONTRACOR per Ramon Serra	11
UN NOU MUR per Joan Maresma Duran	13
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	14
UN FANTASMA CATALÀ EN UN CASTELL ESCOCÈS? per J. Condeminas	18
CRÒNIQUES La coral Xabec i el dia del Ram per Esteve Pujol	19
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran	20
QUI ÉS AQUEST PERSONATGE per Antonio Ferrero	21
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	22
PETIT DICIONARI de Joan Comellas.....	23
TEATRE MUSICAL A TEIÀ: Els Miserables per Lluís Valls.....	25
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M. Josep R. Lucas.....	27
LA PUNTA DE LA LLENGUA (2) per Esteve Pujol	28
GENT DEL MASNOU INFORMA	29
ARRAN DE SÒL per Pledebuit.....	30
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	30

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Maig 2009

Festa del Treball

1	divendres	Aymar
2	dissabte	Ocata
3	diumenge	Ocata
4	dilluns	Fàbregas
5	dimarts	Viayna C
6	dimecres	Dominguez
7	dijous	Aymar
8	divendres	Ocata
9	dissabte	Riera
10	diumenge	Riera
11	dilluns	Viayna C
12	dimarts	Dominguez
13	dimecres	Aymar
14	dijous	Ocata
15	divendres	Riera
16	dissabte	Fàbregas
17	diumenge	Fàbregas
18	dilluns	Dominguez
19	dimarts	Aymar
20	dimecres	Ocata
21	dijous	Riera
22	divendres	Fàbregas
23	dissabte	Viayna C
24	diumenge	Viayna C
25	dilluns	Aymar
26	dimarts	Ocata
27	dimecres	Riera
28	dijous	Dominguez

29	divendres	Viayna C
30	dissabte	Ocata
31	diumenge	Ocata

Juny 09

1	dilluns	Ocata
2	dimarts	Riera
3	dimecres	Fàbregas
4	dijous	Dominguez
5	divendres	Viayna C
6	dissabte	Dominguez
7	diumenge	Dominguez
8	dilluns	Riera
9	dimarts	Aymar
10	dimecres	Viayna C
11	dijous	Dominguez
12	divendres	Fàbregas
13	dissabte	Aymar
14	diumenge	Aymar
15	dilluns	Fàbregas
16	dimarts	Viayna C
17	dimecres	Fàbregas
18	dijous	Aymar

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r o c f a n t à s t i c a a e s t a t e m l a d o r a d a r r a s t a t e m l a d o r a d a r c o l d a m b

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

HAS ESTAT EL MESTRE DE TOTS

Si una cosa tens, amic meu, és un cor que no t'hi cap. Has estat un mestre avançat als temps, sempre pendent dels problemes dels teus alumnes i cautelós a l'hora de cridar-los l'atenció. Aquella classe al costat del pati del darrere, amb la Sra. Moré i el Sr. Ferreres; quins temps ens vas donar més macos! Bé, senyor Bosch, allà on siguis segur que tindràs aquella força per ensenyar moltes coses i compartir amb les persones més bones del MÓN. Sempre alumne teu,

Joan Valls i Guzmán

JOAN, LLARGA VIDA AL MESTRE

No el vaig tenir de mestre ni de company; no havíem fet mai tertúlia, tampoc no compartíem una afecció comuna, però jo el considerava molt. Era un home de vàlua. Ens havíem conegut a l'antiga revista, que s'havia editat al Cente Excursionista del Masnou, anomenada *El Nus*. En fou, durant un temps, un habitual col·laborador; les seves històries, sempre carregades d'una certa nostàlgia, ens transportaven al poble de la seva infantesa; i l'enyorança inesborrable de la seva terra feia que aquells articles fossin especials perquè eren escrits

amb el cor. Ja en aquelles cròniques deixava entreveure l'afecció pels comentaris peculiars, que més tard es convertiren en les estimades *Foteses*, que el van fer tan entranyable.

Especialment en recordo un en què el metge de Sant Hilari, la seva vila nadiua, deia que en aquell poble hi havia una salut que fotia fàstic.

Després va col·laborar en el butlletí de *Gent del Masnou* durant bastants anys. Sovint, quan ens vàiem pel carrer, sempre en tenia una per dir.

Home amable i respectuós, sempre es va saber fer respectar i estimar.

Perquè una construcció sigui perdurable, sòlida i faci història, totes les pedres tenen importància; però sempre n'hi ha unes la funció de les quals és més considerada, important, decisiva, bàsica, imprescindible; en la història dels pobles i la seva gent passa pràcticament el mateix i en Joan en fou un exemple.

Gràcies, Sr. Bosch.

Lluís

PARC INFANTIL RAMÓN Y CAJAL

Quan cauen quatre gotes, el parc infantil de la plaça Ramón y Cajal s'inunda de tal manera que els nens no poden jugar-hi. Els talls

d'aigua que s'hi formen fan que resulti impossible per als petits d'accedir al mobiliari urbà moltes hores després que hagi parat la pluja. Per altra banda, i fent exhibició d'una poca gràcia impactant, es van col·locar unes reixes de desguàs justament al costat del tobogan. Si les reixes són netes, els nens s'hi fan mal. Però això no passa gaire sovint perquè sempre acaben plenes de sorra i, per consegüent, totalment inútils

per recollir l'aigua de la pluja. Ja que no hi ha diners per fer un bon drenatge, els veïns proposen que es faci alguna cosa per solucionar-ho. Tant es podria pujar el nivell del terra amb un parell de camions de sorra o sauló, que escupen l'aigua, com també es podria canviar la ubicació del mobiliari.

El que calgui, però facin alguna cosa!

Valldeperas

ACLARIMENTS A UN GREUGE AMB LA HISTÒRIA LOCAL

El 28 de febrer passat va ser presentat al Museu Municipal de Nàutica del Masnou el llibre *Els mars del meu avi*, de Sara Masó i Maristany, biografia del seu avi, el masnoví Salvador Maristany i Sensat, capità de la marina mercant catalana. Ens plau felicitar efusivament l'autora del llibre, Sara Masó, amiga i sòcia de *Gent del Masnou*, per la seva lloable i acurada aportació en aquest recull dels millors viatges en vaixell fets pel seu avi i per tot el que significa per a la recuperació de la memòria històrica que honora els nostres avantpassats. Enhorabona.

La publicació municipal *El Masnou viu* d'abril de 2009 se'n va fer oportú ressò mitjançant un article en el qual, entre d'altres comentaris, es reproduïen textualment les següents paraules de l'alcalde de la vila, Eduard Gisbert:

...aquest llibre és una fita destacada, ja que "fixa una part molt important de la història del Masnou: la dels seus capitans i navegants. Sovint parlem d'aquest passat, però fins ara no s'havia fet un estudi rigorós ni s'havia deixat per escrit de manera que pugui ser un referent per a l'estudi del nostre passat, que configura en gran manera el nostre present".

Amb la intenció d'evitar confusions o falses interpretacions que podria suscitar aquest comentari, entenem que cal matissar-lo, especialment per fer justícia a la gran quantitat de llibres i documentació editada i publicada per diferents autors al llarg de la història, que ens plau relacionar a continuació:

- Dels més de quaranta llibres i llibrets publicats sobre la història del Masnou, **DOTZE** (12) ho són sobre temes de marina i/o els seus capitans. El primer d'ells l'any 1891 (fa 118 anys) per l'historiador Sr. Josep Ricart i Giral.

- A més, d'aquests dotze, dos d'ells foren escrits per l'arquitecte municipal, Sr. Bassegoda, i publicats per l'Ajuntament del Masnou.

- A més, dels vint-i-set números de la revista "La Roca de Xeix", del Museu Municipal de Nàutica del Masnou, publicats en setze volums, **DEU** (10) d'ells han estat dedicats a la marina del Masnou i/o els seus capitans.

- A més, als dos-cents seixanta-quatre (abril 2009) números

RECORDANT L'AMIC JOAN BOSCH

Per Joan Casals

El recordatori que el passat 25 de març ens va ser lliurat a les exèquies del nostre bon amic Joan Bosch deia així: *La grandesa d'una persona es mesura pel buit que deixa en els cors quan marxa...* Sense cap mena de dubte goso afirmar que, des dels seus familiars més íntims i propers fins als amics que hem tingut la sort de gaudir del seu acompanyament durant alguna etapa de la nostra vida, la marxa d'en Joan ens ha deixat a tots un buit immens en el cor.

Els lectors d'aquest Butlletí hem tingut el privilegi de gaudir durant una colla d'anys del seu enginyós i fi sentit de l'humor que, amb saviesa i a voltes amb un toc d'ingenuïtat, materialitzava en allò que anomenàvem *Foteses*, col·laboració que vestia mensualment la darrera pàgina de la nostra publicació.

Personalment m'havia demanat que, fent ús de la meua faceta de dibuixant-ninotaire (Calet), il·lustrés alguna de les seves *foteses* de cada mes, petició que em va honorar i que gustosament vaig complir sempre que les meves obligacions m'ho permeteren, i així vam formar com una mena de tàndem que ens va propiciar un contacte més proper i una certa complicitat. Aquest compromís m'obligava cada mes a llegir i rellegir el seu treball per tal d'il·lustrar aquella fotesa que pogués complementar amb el meu dibuix. En Joan mai no va qüestionar la meua tria, ans al contrari, de tant en tant em deixava anar, amb aquell toc d'humilitat que el caracteritzava, que si no fos pels meus dibuixos ningú no llegiria les seves *foteses*, cosa que jo capgirava dient-li que, si no fos per les seves *foteses* els meus dibuixos s'haurien quedat per estrenar en algun racó de la meua imaginació.

Recordaré sempre les llargues converses que teníem a casa seva quan, a darrera hora, hi anava a recollir "els deures" de cada mes, sobretot en la darrera etapa en què l'escadussera mobilitat ja no li permetia de venir al local social; els seus dubtes i recanques que em posava de manifest a

RECORDANT L'AMIC JOAN BOSCH

Per Esteve Pujol i Pons

l'hora de publicar alguna de les *foteses*, per mor de no ferir ningú, ja que sovint eren inspirades en anècdotes viscudes o fets reals del seu entorn, que ell caricaturitzava amb delicadesa; les opinions assenyades de la Paquita, la seva esposa, que, d'un tros lluny i mentre seguia trafiquejant per la casa, restava amatent a la nostra conversa i a qualsevol sol·licitud d'en Joan.

Cal dir que sota l'aparent capa de *foteses* ens transmetia, ni que fos jocosament, la seva manera d'entendre la vida, la seva visió particular de les relacions humanes i, sobretot, el seu tarannà pacificador, d'home bo que estimava i es feia estimar.

Res millor per tancar aquesta remembrança que utilitzar una de les seves pròpies *foteses* publicada el gener de 2004, Butlletí 201:

Quan arribes a certa edat, ja no penses a ser més jove, sinó sols desitges aconseguir una vellesa més llarga encara.

La vida el va obsequiar amb una llarga i prolífica estada entre nosaltres.

Gràcies per tot, amic Joan.

A l'any 1975 la nostra família ens vam instal·lar al Masnou i molt aviat vaig conèixer en Joan Bosch; fa, doncs, uns quants anys d'això.

El vaig admirar sempre com a persona sàvia, amb aquella saviesa feta de seny, de sentit comú, de bonhomia, de prudència, d'una fina percepció de la vida i de les persones i d'una franquesa cordial i correctíssima ensems. Donava gust de conversar amb ell; jo aprenia molt, de debò; t'hi senties acollit.

Durant molts anys vam compartir dues feines ben diferents, però amb un nexa comú: l'amor a la cultura, a les lletres, a l'educació. En moltes edicions dels *Premis Goleta i Bergantí* ens vam trobar tots dos en el jurat, ell a narrativa i jo a poesia. Les seves observacions i criteris sempre eren serens, seriosos, amb l'humor suficient per fer menys feixuga la feina de premiar l'esforç d'algú i de no poder-ho fer a d'altres, cosa que sempre crea angoixa a la sensibilitat empàtica de qualsevol jurat. Era una delícia de sentir les digressions relaxa-

des durant el sopar a què ens convidava l'Ajuntament en acabades les reunions per emetre els veredictes; anècdotes, records, reflexions iròniques i profundes a la vegada, que es feien escoltar de bon grat. El podíem punxar perquè repetís aquella història divertida o aquella altra, que, a ell, li plaïa de reiterar i, a nosaltres, d'escoltar-la; eren com unes vetllades d'Ateneu.

L'altra relació, molt més sovintejada, era la deguda al fet de trobar-nos a l'equip de redacció del butlletí que teniu a les mans. En Joan Casals, en la seva aportació que em precedeix, ja fa al·lusió a la delicadesa amb què volia redactar les *Foteses*; era capaç de canviar una frase, una interjecció, una paraula per tal de no ofendre cap potencial lector; fins i tot de vegades ens ho consultava per telèfon després de la reunió, *Què li sembla, senyor Pujol, vol dir que no hauria de treure aquesta fotesa?, és que és una mica forta*. Ai, sant cristià, i que n'era de bona persona!

Trobar una persona culta, amb una vocació inacabable d'educador conscient, fins i tot quan les seves obligacions pedagògiques ja no eren professionals, delicada, atenta... sempre és un do que cal agrair.

Una anècdota més: després d'un dels treballs que la salut, ja delicada, li va jugar aquests últims anys, el vaig trobar a la plaça de Sant Pere i li vaig preguntar com es trobava. M'ho va explicar i em va fer aquest comentari, molt a to amb el seu tarannà perspicax, humà i irònic: *Sap què em passa?, hi ha coneguts que em vénen*

a veure a casa després d'aquest sotrac; però resulta que en comptes de preguntar-me per la meva salut... tota l'estona només m'expliquen coses de la seva! És com una fotesa pòstuma que us brindo.
Gràcies, senyor Bosch!

RECORDANT L'AMIC JOAN BOSCH

Per Joan Muray

Ha mort un mestre. Ha mort un amic. Ha mort un company. En Joan era tot això i molt més. Era una persona, amb totes les lletres. Era culte i coherent. Molts adjectius, i els que queden, i que no són dits ara que ja no és entre nosaltres, són dits perquè n'havia donat prou proves quan hi era.

Tot i que aquests records haurien de ser per tot el que va fer, tant a la nostra associació com a la societat en general, cosa que ja han fet els amics Casals i Pujol, permeteu-me que aquests, o en part, siguin els meus, els que conservo d'anys ha.

Són de fa més de cinquanta anys, quan ell dirigia l'Acadèmia Bosch; aleshores, tot i que jo anava en una altra acadèmia, en aquells anys grisos, tots els col·legis de la vila es trobaven, si més no un cop a l'any, quan era obligatori d'anar a escoltar els sermons (especials per a escolars) que es feien a la parròquia.

Aleshores, a l'hora convinguda arribàvem allà tots els alumnes del poble, en fila, i al final, tancant-la, els mestres. A en Joan el recordo, per tant, jove i seriós, rere els seus escolars. La seva serenor m'impressionava.

Força anys més tard, l'atzar féu que coincidíssim a la redacció d'aquest butlletí. Aleshores tot fou diferent. Era un company excel·lent i encertat en les seves opinions.

Va començar els seus escrits pel setembre del 1987 amb "Coses que passen", que va durar fins a l'agost del 1989, per després seguir col·laborant amb la seva pàgina de "Foteses", que va escriure fins a l'agost del 2007.

Foteses que no eren tals, ja que tenien, quasi sempre, un rerefons força profund, que anava més enllà, però tot dit amb una fina ironia, una ironia que, a més de fer-te gràcia, et donava sovint molt a pensar; era la ironia d'un humanista.

A voltes, quan hom se'n va al més enllà, d'ell se'n diuen només lloances i més quan aquest ha estat una persona coneguda i amb una tasca social important; però en el cas de l'amic Joan, tota lloança serà poca pel que ell ens va donar en vida: amistat, lliçons, consells, etc., i en el meu cas particular, una ferma i clara defensa en moments confusos i trasbalsats. Aquests són els moments als quals s'acaba de conèixer les persones i es pot mesurar fins on arriba la seva coherència i honestedat, i ell va estar a una alçada d'allò més alta i digna. Amic Joan, te n'has anat d'aquest món quasi a la mateixa època que hi vas arribar, just quan comencen a florir les *lloioies* a les Guillerries i a tot Catalunya.

Moltes mercès per tot, amic Joan.

CARTA AL MEU PARE

Per Imma Bosch i Andriñach

Hi ha coses del passat que, al recordar-les, el real, el fantàstic i la ficció es confonen amb la boira del anys. Però també hi ha coses que la memòria deixa marcades com amb foc en el fons del cor, que són com un present perenne de saviesa inesborrable. Són aquelles accions humanes que, per senzilles, són sublimes, que, per altruistes, són exemplars.

El meu heroi és el meu pare. Era un home intel·ligent i savi, xerraire, humil, simpàtic i irònic com no n'he conegut

Fotografia escolar a l'Acadèmia Bosch l'any 1954

En Joan Bosch amb la Paquita Andiañach, la seva esposa.

gaires. Un home excepcional, que, com a mi, a molts ha deixat un record profund.

La història del Masnou no pot deixar en l'oblit l'home que va dedicar tooota una vida a l'ensenyament dels infants de la Vila del Masnou. Diverses generacions de quitxalla varen estar amb ell i, com un pare més, el van estimar.

Us parlo d'un home, us parlo d'un bon professor. Però, a ell, li agradava que l'anomenessin el Sr. Bosch, de l'Acadèmia Bosch.

I, si mirem cap al cel, ell amb la seva manera de ser, sentirem com encara ens diu ...*"Sigueu bons minyons"*. Paraules que esclaten i fan pensar a tots als seus alumnes: els qui hi són i els qui amb el son de la mort són allà amb ell.

Quan, ara fa uns dies, la mort li marcava una vida de 93 anys, al jardí de casa seva una rosa deixava caure totes les seves fulles d'un cop. Era com un plor de recordança d'aquells dies en què el meu pare cada any li agafava una rosa del seu jardí per

En uns gronxadors al poble d'en Joan, Sant Hilari Sacalm.

regalar-la pel dia de Sant Jordi a la dona que més ha estimat del món, la meva mare, la seva Paquita.

Ara la mort ha fet endormiscar aquest gran amor... però, si ens quedem en silenci, escoltant amb atenció, podem encara sentir aquelles paraules i rialles de com se'l demostraven. Déu meu,!... com s'estimaven!

A tots els presents, amics, alumnes, veïns i coneguts i en especial a tota la nostra família, mare, fills, nora, gendres, néts, besnét i Pitus: recordeu amb molt d'orgull, amor i agraïment el gran senyor del Masnou a qui tothom anomenava Sr. Bosch.

Perquè, com diuen, *"La grandesa d'una persona es mesura pel buit que deixa en els cors quan marxa. Els anys poden passar, però el seu record quedarà en la nostra memòria per sempre"*.

Pare, per tot això, i per molt més t'estimem de tot cor.

Mai no t'oblidarem.

En Joan i la Paquita en el dia de la celebració de les Noces d'Or.

SELECCIÓ DE FOTESES

Descriuen el tarannà irònic i el fi sentir de l'humor de Joan Bosch.

- Quan aquell guàrdia era nen petit li vaig posar línies al cole; ara m'ha posat una multa al cotxe. Llei de la compensació.

- Una gran manifestació: carretera tallada, mil cotxes parats. Solament deixen passar una ambulància que portava un mort, l'únic que no tenia pressa.

- Dues amigues, la Mercè i la Maria, i una veïna xafarderota. Aquesta, com qui no vol, pregunta a la primera:

– I tu, quants anys tens?

– Un més que la Maria.

– I tu, Maria?

– Un menys que la Mercè.

- Vaig entrar al banc. Hi havia una panereta amb caramels. –*"Carai, com s'han desdinerat"* –vaig pensar, tot agafant-ne un. –Però i si després te'l carreguen en compte com un apunt, que diuen ells...?" Tot plegat, que vaig tornar el caramel a la cistelleta com si cremés.

- Aclariments de la meva dona. Vet aquí que porta a taula un suculent guisat de vedella amb bolets. A mig dinar...

Suposo –pregunto– que deuràs haver triat bé els bolets? No n'hi deu haver pas cap de dolent, oi?

D'aquí un parell d'hores ho sabrem –em contesta.

I ara l'acudit:

L'endemà de la nit de noces diu la núvia:

Pepitu, fes-me un cafè; o és que tampoc no en saps?

EL TEATRE DEL CANVI (VI)

A la crisi: receptes de l'àvia

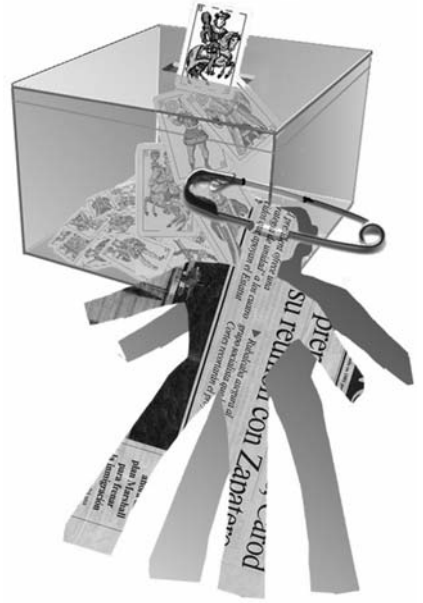
Per Joan Camps i Ortiz

A la tertúlia del 14 d'abril de Josep Cuní, als Matins de TV3, el jurista Juan-José López Burriol citava Wiston Churchill quan va dir a Neville Chamberlain: Has fet un pacte amb deshonra per evitar la guerra amb Hitler i al final hauràs d'afrontar la guerra contra Hitler sense honor. Aquest és el mal del Tripartit o Govern d'Entesa, digues-li com vulguis! Ja ningú no pot esborrar el deshonra davant la constant humiliació del Govern de Madrid, fent-nos digerir mesos i mesos les cantamanyanes de Zapatero. Ara, només ens queda que el Govern de la Generalitat, amb el PSC agafat per les boles i obligat a seguir-li el joc al PSOE, tregui un mal acord de finançament i per postres vingui el Constitucional i ens assimili a la *kale borroka* l'Estatut aprovat pel Parlament de Catalunya, amb la qual cosa, si engolim aquest triple deshonra, serem vils covards i, si no ens mengem aquest esquer emmetzinat, haurem d'afrontar sense honor, però més enllà de les paraules, la indigna i persistent provocació del govern de l'Estat.

Davant de la incapacitat dels polítics que ens governen, els ena-pe-idea de torn, com jo els definia en un article anterior, potser és bo buscar el receptari de l'àvia i donar solucions casolanes als problemes universals que ja no podem confiar per més temps als xerraires de la pàtria: ni als d'Europa, ni als d'Espanya, ni als de Catalunya. La meua àvia era analfabeta, però administrava la pobresa d'una família amb quatre fills, que, si la comparem a com administren els Solbes de torn, n'era una mestra i virtuosa. Per guanyar deu pessetes comprava una safata de pastissos a Can Matalí i, venent al veïnat 48 cupons litografiats amb les cartes de la baralla espanyola, feia un sorteig davant d'uns quants testimonis que donaven fe, millor que

un notari, de la carta que una mà innocent havia premiat. No com aquest bordegassos que han premiat els bancs amb diners de la ciutadania i ho han fet d'amagat, sense dir ni quant han donat ni a quin banc ni per què. El meu fill, que com a besnet és portador de gens de la meua àvia, em deia l'altre dia: Quan el Banc d'Espanya ha intervingut la Caja de Castilla-la Mancha, toco ferra amb l'esperança que la següent sigui la del camí ral on tinc els estalvis, perquè el Banc d'Espanya podrà salvar la segona Caixa que faci fallida, però la tercera que caigui ja no; aleshores l'angoixa nacional ja no serà de perplexitat, sinó de pànic.

La democràcia és molt senzilla, però cal tenir voluntat de practicar-la; l'àvia preguntaria: No podríem estalviar-nos aquesta colla de mansos i manses de cares avorrides que es passen el dia dient a tot "Senyor, sí, senyor"?, o és que ses senyories no saben de productivitat? Si l'obediència de partit els obliga a anar a passar l'estona al parlament per estar muts i a la gàbia i només polsar com robots el botó verd, vermell o blanc, per què hi van? Per què malbaraten els diners del contribuent en viatges inútils, dietes, avions, taxis, hotels i cafeteria? Si l'obediència al líder que els unta la cadira no els permet exercir el pensament –cogito ergo sum / penso, aleshores existeixo–, què hi van a fer els diputats del CiU, PSC, ERC, PPC i IC/Verds a Madrid, quan, en no poder pensar, no fan tangible la seva existència? I si no existeixen, per què coi els permetem malgastar? I, sent tan inútils, per quins set sous els paguem un salari? Ells i elles haurien de ser com tothom: quaranta-cinc dies per any i a l'atur. Just el que cal fer en una economia de mercat quan un lloc de treball no és productiu i cal amortitzar-lo. Si són ells qui prediquen les bon-

dats del capitalisme, que s'apliquin la medicina i sàpiguen el pa que s'hi dóna. La iaia els diria: Una cosa és treballar com feu vosaltres, una altra cosa és fer feina.

Ara ens vénen les eleccions al Parlament Europeu i les enquestes profètiques diuen que votarem el 35% del cens electoral. Des del més enllà, la iaia, que ho ha comptat amb els dits, em diu: Quina sort noi, amb bona democràcia, en lloc de mantenir 732 escons a "pan i cuchillo", només cal que en mantingueu 256; o sigui que un Parlament Europeu amb 476 escons menys, per innecessaris, significaria grosso modo un estalvi de 52 milions d'euros anuals en salaris parlamentaris, 22 milions per dietes i estades i 30 milions en viatges de cap de setmana.

Els vicis adquirits per la classe política són crònics i perniciosos, més cars que mantenir fills drogoaddictes. Així doncs, hauríem de començar de zero i des de baix, donant-nos una llei electoral que elimini el nepotisme i la endogàmia corporativa del sistema actual. Si la societat civil no va a votar, vol dir que ha perdut la confiança en els partits polítics; per tant, els seients dels parlaments han de ser proporcionals al vot democràtic que els sustenten, la qual cosa tampoc no justificaria omplir els escons proporcionals als

vots en blanc i els vots nuls. Aleshores, si la suma d'aquest seients no legitimats a les urnes fossin tan necessaris, que ho dubto, mai s'haurien de donar als partits polítics, ja que en tot cas pertanyerien a la societat civil, que ha votat en blanc, nul o no ha votat. Potser en segona volta, en un intent de perfeccionar la llei electoral, la ciutadania no contami-

nada pels partits polítics es podria estructurar en unes primàries i elegir els seus representants per accedir als escons no legitimats en primera votació; aleshores, els tripartits serien nítids, ja que es constituïrien en justa i objectiva democràcia donat que la ciutadania hi estaria plenament representada. Ja sé què em diria la iaia en veure'm

perplex i embolicat al mig d'aquesta democràcia: Ase et fot! –terme que era usual en ella i mai no havia estat conscient del seu significat. Una manera de dir-me: –Si no planteu cara a aquest règim, haureu de seguir tolerant el deshonor de seguir sent sodomitzats per l'Estat egoista i irracional que se us ha enquistat a Madrid.

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I COMERCIANTS DEL CARRER SANT MIQUEL

12 anys
El nostre projecte és millorar

matalasseria

Grau

Sant Miquel, 6.
 Tel. 93 555 15 38

18 JULIOL
 Sardinada al carrer
 amb rom i havanes
 res

26 SETEMBRE
 sopar revetlla de
 St. Miquel

El Clip
 papereria

Material d'escola i oficina
 Fotocòpies b/n, color
 Còpies de plànols
 Manualitats
 Belles arts

Sant Miquel, 15
 Tel. 93 555 64 24

A
ASSESSORIA
IGLESIAS

Fiscal. Laboral
 Comptabilitat
 Assegurances
 Gestió immobiliària
 i trànsit

Sant Miquel, 21, A-baixos
 Tel 93 540 40 53

CENTRE
VETERINARI
EL MASNOU
 Urgències
 93 555 73 52

Horari de dilluns a dissabte
 de 10 a 1 i de 2/4 de 5 a les 8

Sant Miquel, 9 El Masnou
 Tel 93 555 73 52

Finques
Meslloc

Ceigrup
 immobiliàries
93 555 69 03

www.meslloc.com

Joaquín
Moliner
 DISSENY
 EN CRISTALL

Més de 50 any en
 l'artesania del vidre
 Serem a la fira
 diumenge 31 de maig

Sant Miquel, 24
 El Masnou 93 555 69 92

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

Vespre fosc a la perduda vall, el camí de carro s'estreny i es transforma en corriol feréstec, les seves petjades sobre les mortes fulles ressonen dins el seu cap com el mall rebotat sobre l'enclusa. Nervios, accelera el pas tot descobrint formes humanes enmig de l'alzinar. Les llambregades a dreta i esquerra són constants, els batecs del cor en progressió imparabile l'atabalen una mica més, si és que això és possible

Prou es diu a si mateix o controlo o em tornaré boig. El pànic, la terrible sensació d'impotència davant els fets li està guanyant la partida.

– No tens sortida, estàs perdut.

No pot ser, no pot ser que una guineu em parli. Què fa aquí palplantada mirant-me amb aquest ulls omnipresents? Sóc dins d'un somni, perquè no és possible el que estic veient. Com pot aquesta bèstia parlar-me? Què està passant?

– No fugis com un covard, planta cara als problemes. Qui fuig sempre perd.

– Tu no saps el que em passa; calla d'una punyetera vegada. Per uns breus moments, un silenci espès es va instal·lar en el seu cap; fità amunt i s'adonà que la lluna remuntava el vol per sobre uns núvols esclarissats. Aquella lluisor va temperar el seu esperit i va aconseguir que fixés la mirada en aquell prodigi de veu, amb la dolçor per ser escoltada i amb la fermesa per ser obeïda.

– Ningú no és prou ràpid per deixar enrere les seves pors.

– Aquesta és la teva gran solució?

– No, només és una frase que tu pots interpretar com vulguis.

Què estic fent?, no puc tenir una conversa amb un animal del bosc, tothom sap que no poden parlar. Sembla com si estigués dintre d'una pel·lícula de Walt Disney on bestioles amb lògica humana, volen donar consells a tort i a dret.

– Ja sé el que estàs pensant i vull dir-te que vas errat.

– Tu vols dir-me el que haig de fer? Tu, que has d'amagar-te dels homes perquè et persegueixen, que vius de matar i robar, tu vols donar-me solucions?

– Home de poca fe, mai no veuràs la llum amb tota la negativitat que portes dintre.

– Aquesta sí que és bona, una guineu filosofant. Tens sort que no porto una escopeta, perquè la teva xerrameca m'està tocant els collons.

D'una revolada l'home, que fugia, va donar-li l'esquena i cames ajudeu-me va iniciar una cursa frenètica pel corriol. Altre cop la suor freda, el vertigen de l'ansietat, la por a morir era aquest el còctel perfecte per a un home desorientat, perdut en un espai inhòspit i perseguit per forces desconegudes.

Feia una bona estona que corria i les forces començaven a minvar. No puc aturar-me, pensà ell; però la veritat és que no podia més. S'aturà uns segons i en la pantalla del seu cervell van començar a fluir-hi les imatges de la seva vida,

fills, dones, penes i alegries, tot amb una nitidesa espectacular.

Instintivament reprenqué la marxa; però al cap d'un centenar de metres el caminet finia arran d'un barranc monumental. Amb la tèbia llum de la lluna s'adonà que l'estimball era insalvable i que es trobava en un carreró sense sortida. Una llàgrima perlada li regalimà per la galta i, com travessat per un llamp, caigué a terra, panxa enlaire i cos inert. Anava a tancar els ulls i deixar-se anar definitivament quan va sentir una respiració forçada.

– M'has fet córrer, malparit, i tot plegat per veure el que ja sabia.

– Tu un altre cop, guineu del dimoni?

– Sí, sóc aquí perquè em fas pena. Lluita, encara hi ets a temps.

– No puc, no tinc més forces.

– Sí que pots, només has d'aixecar-te i saltar fins al riu.

– Ets boja, guineu, hi ha potser cinquanta metres de caiguda fins a sota i, a més a més, qui em diu que hi haurà prou aigua?

– Si no t'hi llances, no ho sabràs mai.

L'home, que fugia, es va alçar feixugament, va mirar l'estimball i va dubtar. Com podia tirar-se per aquell precipici, ell, un home racional, pel consell d'una bèstia que parlava?

– Se t'acaba el temps, company, és ara o mai. La derrota ja la tens, busca una possibilitat de victòria.

– Adéu, guineu.

El salt va ser poc majestuós, com si un sac de patates fos llançat a l'abisme. Ell era conscient del vertigen de la caiguda, però aquesta no s'acabava mai, mai mai...

En el llit de la UCI d'un hospital, un home ha tornat a la vida després de tenir una aturada cardíaca més llarga del que és aconsellable. Els metges se'n fan creus perquè era tècnicament mort. Ell, l'home que fugia, els mira desorientat. Mai no dirà a ningú que el va salvar una guineu, perquè llavors sí que el tancaríen per boig, i ell no va saltar a l'abisme per viure en un frenopàtic.

Restaurant

DURAN

**la Botiga del
DURAN**

Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 18 · Alella · 93 555 10 45

Àngel Guimerà, 20 · Alella · 93 540 70 93

Reparació del calçat Antonio

Pl. Ramon i Cajal, 1. **93 540 75 88**

de dilluns a divendres de 9,30 a 13,30 i de 17,30 a 20,30
dissabte de 10 a 13

esplai d'estiu 2009

**Del 25 de juny
al 29 de juliol**

Fotografia de la piscina en un esplai d'estiu als jardins de l'escola El Petit Vailet

Horari: de 9 del matí a 5 de la tarda. **Adreçat** a nens/es de 3 a 8 anys.

Activitats pròpies de l'estiu, piscina cada dia, ping-pong, treballs manuals i sortides.

El Petit Vailet: Ventura i Gassol, 29 el Masnou **93 555 57 11**

Vailets: Av. de la Galetana.53, 55, Alella **93 555 09 00** (darrere el camp de futbol del Masnou)

Un nou mur

Per Joan Maresma Duran

El govern del senyor Sérgio Cabral vol construir un mur a onze *comunitats carents* –per entendre'ns, *faveles*– de la ciutat de Rio de Janeiro. El senyor Cabral és el governador de l'estat de Rio de Janeiro. Per entendre'ns, el senyor Cabral seria el president Montilla i seria com si aquest últim volgués construir un mur que aïllés una zona de l'Eixample, una altra de Sants, una altra de la Barceloneta o una altra de Sant Andreu.

L'objectiu d'aquest nou mur –segons els caps brillants que l'han concebut– és la defensa del bosc tropical i el control en l'expansió de les *faveles*. (Ui, perdó, de les *comunitats carents*).

Sembla ser, però, que aquestes *comunitats carents* (ara, de les *faveles*, en diuen així i hem de ser políticament correctes; és un absurd d'aquesta societat: aquestes noves paraules d'aquí un temps potser també seran demonitzades) que seran "emmurallades" es troben a la *Zona Sul* de Rio de Janeiro. La ciutat carioca està dividida administrativament en tres zones, i la zona del sud és la més rica, la més afavorida, on viu l'elit econòmica de la ciutat, on hi ha els barris de Copacabana, Ipanema, Botafogo o Flamengo. Per entendre'ns, seria com si a Sarrià-Sant Gervasi construïssin alguns murs envoltant alguns carrers.

Tot això no és nou. Sembla ser que ja durant els anys 20 del segle xx hi va haver gent que es queixava de la construcció alarmant de *faveles* a les boniques muntanyes de Rio.

No obstant, també es deia a la mateixa època que l'operari pobre només podia permetre's viure als turons de la ciutat, ja que allà no pagava lloguer. Així doncs, la primera prohibició per fer obres a les *faveles* és de 1937, durant el govern de Getúlio Vargas (un president de tendències feixistes, que va participar a la Segona Guerra Mundial al costat dels aliats).

Imagino que les persones, les ciutats o fins i tot els països creuen que els

seus problemes són dins d'una anomalia –la *favela*, per exemple– i que les solucions exigeixen la imposició de la disciplina a una part demonitzada de la societat. Quan l'exaltació està per sobre del raciocini, alguna cosa acaba malament. Potser si el govern fes creure que les *faveles* estiguessin empassant-se la *zona sul* de Rio, la por i els murs podrien desviar l'atenció dels ciutadans i que aquests no es queixessin pel caos del trànsit, la sanitat pública o l'educació.

Si el senyor Cabral volgués protegir el bosc tropical i evitar l'expansió de les *faveles* –perdó, les *comunitats*

carents...– em fa l'efecte que un mur de trenta centímetres seria suficient i no es necessitaria cap mur de tres metres d'alçada. Em pregunto si aquest mur es construeix per una fantasia irracional: encerclant l'altre, jo em protegeixo.

I sembla ser que una *favela* –*Dona Marta* el seu nom; situada al barri de Botafogo– no està creixent sinó que s'està reduint i les altres *faveles* de la *zona sul* gairebé no han crescut en els últims anys.

Què serà de nosaltres sense els *favelats*? Potser ells eren la solució on descarregar els nostres problemes...

Històries de la vila

Per Joan Muray

NOTÍCIES “masnovines” des de l'ARGENTINA – 1879/80

A voltes, unes simples notícies, tan antigues com actuals, ens donen, a més de la informació pertinent, altres dades que podem deduir en analitzar-les.

Aquest és el cas de les presents “Històries...”, que, tot i que la notícia és de fa cent trenta anys, ens dona informació de masnovins residents a Amèrica, els negocis que hi tenien, etc., que ens són del tot interessants per saber què feien els vilatans del Masnou d'aquell temps.

Són extreptes de la revista “L'Aureneta” (1), editada pels catalans residents a la capital Argentina i amb col·laboracions des de Catalunya. Les anirem desgranant cronològicament, escrites en cursiva i en el català d'abans de les normes fabrianes (2), i, a continuació de cada notícia, hi farem els aclariments pertinents i l'anàlisi, si és que n'ha de tenir. Són les següents:

COPS D'ALA – 13 de juliol del 1879
- *Han visitat nostre redacció L'Eco del Masnou y La Calandria de la Costa, aquest últim escrit en català, als que salutem, desitjant-los hi molta vida.*

El setmanari *El Eco del Masnou*, al qual es refereix, no ha existit mai; segurament es deu referir a **El Escudo del Masnou**, l'únic dels quatre setmanaris que hi va haver entre el 1879 i el 1881 que existia en aquell moment. Amb la mateixa data hi ha aquesta altra notícia:

- *Avuy marxa pera Mocoretá nostre company de tareas y especial amich lo senyor A. Suñol y Pla. Esperem que sa ausencia que'ns provarà per una temporada dels goigs de sa amena comersació no privarà als legidors de l'Aureneta, dels entretinguts treballs ab que sol honrar nostras planas. Felis viatje.*

Antoni Suñol i Pla (3), el Masnou 1859 - Barcelona 1918. Marí, comerciant i polític, va viure a l'Argentina com a mínim des del 1876 fins després del 1886. A més dels negocis que hi féu

Antoni Suñol i Pla (1859-1918), de jove, quan escrivia a “L'Aureneta”.

Capçalera de “L'Aureneta”,

amb un parent i amb un soci, la seva activitat com a català en aquells anys, fou quan tenia 18 anys, que participà en la fundació del Club Català i el Montepio de la Mare de Déu de Montserrat, ambdós a Buenos Aires. A Mocoretá hi tenia negoci el seu oncle Josep Pla, una plantació on es fabricaven diversos productes.

I a l'edició del 27 de juliol d'aquell mateix any hi ha aquesta altra notícia:

- *Nostre company de redacció En Antoni Suñol, en sa ausencia no'ns ha oblidat, pues nos ha remés la bonica carta que en altre lloch publiquem.*

- *Felicitem á nostres llegendors, que novament tenen ocasió d'admirar un bonich treball de NET DE LA TOYA (4) y esperém que aquest no's fassa prag pera enviarnos sas bonicas produccions.*

A l'edició del 14 de setembre es va

publicar una extensa poesia humorística titulada “La Pubilla de Cambacuá”, que havia enviat des de Mocoretá l'Antoni Suñol, que no posem per la seva extensió i per no ser cap notícia en concret.

També a la mateixa edició hi havia la notícia del retorn d'en Sunyol, que deia així:

- *Suptadament y donant un'agradable sorpresa á tots los seus amichs, ha retornat de Mocoretá en la semmana passada nostre company de tascas y ferm catalanista lo senyor En Antoni Suñol y Pla.*

Hi havia estat quasi dos mesos, res d'estrany si pensem en la immensitat d'aquell país i en els transports de l'època.

En un altre apartat de la mateixa edició, dins de les publicacions oficials, hi havia un llistat del Montepio de la Mare de Déu de Montserrat, amb les ofrenes rebudes i els donants, tot això amb motiu de la seva festa patronal, la qual cosa vol dir que la celebraven pel 8 de setembre, festa de les maresde-déus trobades.

En aquesta llista, de cinquanta-dos donants, n'hi ha onze de la nostra vila. Són aquests:

Pere Curell (fill)
Grau Pagés
Francisco Orta (cap.)
Isidro Pla (cap.)
Francisco Pagés (cap.)
Pere Coll (cap.)
Mateu Pagés (cap.)
Pere Fontanills (cap.)
Salvador Millet (cap.)
Grau Maristany (cap.)
Joan Pla (cap.)

De tots ells, només dos deuriem residir a Buenos Aires; els altres, tot i que també podien fer-ho, era més normal que hi fossin de pas pel fet de ser capitans.

Al número de novembre d'aquell 1879, a la secció **Cops d'ala**, una de

Provincia de Corrientes (Argentina), on es pot veure Mocoretá i el seu riu.

les notícies és la següent:

- *Per causas urgents s'ha ausentat, encare que per pocs dies, nostre company i amich lo senyor Anton Suñol, qual jermà'l capità de la goleta Marcelina, En Marcelino Suñol arribà lo mateix dia en qu'aquell se n'anà.*
 - *Bon viatge al primé y bona estada al segon.*

Com ja hem dit, l'Antoni Suñol era de família de capitans i armadors; aquest germà, en Marcel·lí Suñol, fou capità de la pollacra-goleta "Marcelina".

Al número de desembre d'aquell mateix any, hi trobem la notícia que l'Antoni Suñol s'havia promès amb la que seria la seva esposa, la seva cosina Antònia Pla i Manent; aleshores ell tenia vint anys, però no es casaren fins al 1883.

La notícia, amb un esperit força humorístic com corresponia a aquella publicació, diu així:

- *Aviat tindrém á n'en Suñol dintre la cofradia de S. March. Ho diem perque ahir ens va comunicar oficialment sa prometatje ab una nena del Masnou y per senyas parenta seva, manifestantnos al mateix temps que si las cosas van bé l'any vinent anirà á Espanya a casarse.*

Aquesta confraria de Sant Marc a què es refereix per dir que entraria al grup dels casats no sabem d'on surt, però deuria ser corrent en aquell temps.

Abans ja hem vist que en Suñol feia poesia humorística, però ara, al número de gener del 1880, va publicar una poesia del tot seriosa, dedicada al

poeta alemany Heinrich Heine (1797-1856) en un to molt romàntic.

Al mateix número, hi trobem que l'altre masnoví, el seu oncle Josep Pla, havia obtingut un reconeixement per les seves activitats comercials. La notícia diu així:

- *Tenim la satisfacció de fer públich que nostre estimat paysá l'actiu y honorat emprendedor don Joseph Plá, avuy lo primer dels comerciants catalans que resideixen en lo Riu de la Plata, ha guanyat tres premis en la esposició regional de Concordia (E.R.) Un per son anís, altre per sabó y altre per l'oli de potas, fabricats aquets dos últims en son nou é important saladero sobre'l riu Mocoretá.*

- *Homes com En Plá honran á sos compatricis y á sa terra, y per això nosaltres que gosem en fer coneixer tot lo qu'aquí tenim de bó, estampém avuy ab gust lo nom de En Joseph Plá al qui desde aquestas planas envihem una ardenta y coral felicitació.*

Per aquests premis podem veure a què es dedicava aquest masnoví i on tenia els negocis. Tenia una destileria de licors on fabricava anís, però no sabem on la tenia ubicada. En canvi, veiem que el sabó i l'oli de potas es feien a la seva plantació, el saladero que tenia a la província de Corrientes, República Argentina, al costat del riu Mocoretá. Aquest oli de potas és un oli que s'extreu de les potes del bestiar boví i del qual es fa ús en el procés per adobar la pell.

La ciutat de Mocoretá es troba entre el

Pollacra-goleta "Hortensia"

riu del seu nom i el riu Uruguai, fent frontera amb la República Oriental del Uruguai, i és actualment aquest lloc encara famós pels seus productes fruiters, especialment suc, que s'hi fabriquen. Tant el seu nom com altres que apareixen en aquest territori, com l'esmentat Cambacuà, són noms en llengua guaraní.

Al mateix gener del 1880, però en un altre número, trobem aquest cop una notícia relacionada amb la marina masnovina. Diu així:

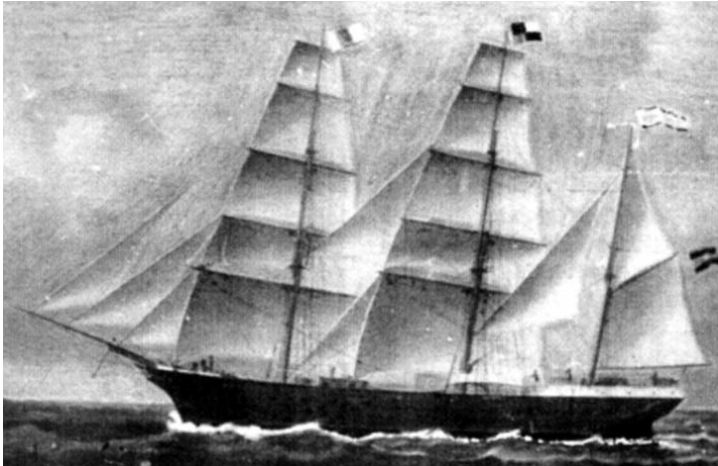
- *Dias enderrera, galantment convidada la redacció de L'Aureneta per lo armador y capitá del berganti goleta "Hortensia" assistirem á un espléndit ápat á bordo d'aquell barco, fondeijat espressament per aquell acte en la barra.*

- *Conegut lo carácter català, no cal fer mérit ni dels suculents menjars ab que ns'obsequiaren, ni tampoch de la expansió y alegria que regná á bordo de la "Hortensia" en las curtas horas que passarem sobre sa cuberta, puig fou un rato de verdader plaher.*

- *Lo capitá En Artur Raspall, nos proporcioná un bon rato y no podem menos qu'agrahirli desitjantli un felis*

Corbeta "Concepción"

Bergantí-corbeta "Mercedes"

viatge y prompte retorn de Rio Janeiro. - Velshi aquí un exemple qu'harian d'imitar tots los capitans de barco catalans.

Aquest vaixell, que primer havia estat una pollacra, després una pollacra goleta i finalment fou del tipus ja esmentat, era propietat de Marcel·lí Suñol, parent d'Antoni Suñol; per això, com a col·laborador de "L'Aureneta", hi fou convidada tota la redacció. El capità que la comandava aleshores, Artur Raspall, fou l'únic d'aquest cognom que hi hagué al Masnou.

Pel febrer d'aquell 1880, la revista portava la notícia referent al fet que en Suñol havia entrat a formar part dels negocis del seu oncle. Deia així:

- Tenim la satisfacció d'anunciar que nostre company de tascasto intel·ligent y simpàtic Antoni Suñol, desd' aquesta senmana ha entrat á formar part, com á sócio, de la acreditada é important casa comercial de Joseph Plá, que girará desde are baix la firma Plá, Suñol y C^a usada indistintament per nostre amich senyor Plá, ó per nostre company Suñol, al que coralment felicitem per son avens.

Aleshores en Suñol tenia vint-i-un anys i, com veiem, ja estava en bona situació referent als negocis. Més avall el setmanari seguia amb notícies masnovines. Aquestes:

- Sabém qu'avuy en un poblet vehí d'aquesta ciutat se sacrificará entre uns quants amichs y paysants nostres

una espléndida y magestuosa tortuga qu'n Pau Estapé capitá de la Concepción pescá en son viatge desde Barcelona a aquest port.

En aquell temps no era cap novetat menjar tortuga, tant allà com aquí a la nostra vila, ja que els capitans sovint en portaven. Ara és una menja un xic exòtica, i segons com prohibida, però aleshores era corrent.

La "Concepción" era una corbeta construïda a Itàlia i de companyia forana, però que durant un temps comandaren capitans masnovins, com aquest Pau Estapé i també Isidre Sensat, de cap dels dos no en sabem el segon cognom.

Al número d'abril, hi trobem diversos escrits fent referència al Mil·lenari de la Mare de Déu de Montserrat, que s'esqueia aquell any, i que allà a l'Argentina, especialment per part del Montepio de Montserrat, es va celebrar solemnement.

Un dels actes, al qual trobem el vincle masnoví, fou un que feia referència a diversos capitans mercants que es trobaven fondejats al Riu de la Plata.

Diu així:

- Tenim encarrech de fer públich lo desprendiment y entusiasme ab que s'han associat á la festa del Monte-pio de Montserrat, los capitans de las naus catalanas fondeijadas al port, puig han rivalisat tots ells y especialment los senyors Emili Sust, Joseph Martí, Emili Sala, Grau Maristany, etc., en proporcionat caviures y articles

catalans per lo tech.

- Bravo minyons, bravo.

- Al agraïment del Monte-pio y s'hi afegeix també gustosament lo qu'os tributa L'Aureneta.

Com podeu veure, els capitans citats són tots del Masnou, tot i que no sabem quins vaixells portaven en aquell moment. Només ho sabem del capità Emili Alsina, que ho era del bergantí-corbeta "Mercedes".

Fins aquí les notícies que s'han pogut trobar referents al Masnou o a masnovins en tan sols dotze mesos, un any. Imagineu-vos tot el que es podria saber si es pogués fer un buidat de l'ingent nombre de revistes que han publicat els catalans fora de casa.

NOTES

1- Setmanari humorístic i literari, que va aparèixer, en tres èpoques, des del 1876 al 1890 a Buenos Aires (Argentina). Aquest setmanari va ser el que va editar per primer cop al món el poema de Mn. J. Verdaguer "L'Atlàntida", que havia estat premiat als Jocs Florals de Barcelona l'any 1876.

2- El "Diccionari general de la llengua catalana" es va publicar l'any 1932.

3- Si voleu saber més d'aquest masnoví, que fou marí, comerciant i polític, podeu veure el llibre "Històries de la Vila... del Masnou" (1r volum) o els següents números del nostre butlletí: 69, 71, 72 i 121.

4- La carta a què es referix no ha estat trobada; quant a Net de la Toya, és el motiu que tenia, ja que la seva família de capitans masnovins era coneguda com de "can Toya".

FONS CONSULTATS

- "L'Aureneta", núm. 1 al 52, de 1879-1880. Revista editada a Buenos Aires pels catalans d'Amèrica. Promoguda per Antoni de Paula Aleu, del Centre Català.

- Butlletins de Gent del Masnou, núm. 69, 71, 72 i 121.

- Butlletins de Gent del Masnou, núm. de setembre i octubre del 1997, i gener del 2003, de "La Nostra Marina", de Palermó Anglès.

- "Històries de la Vila... del Masnou", 1r volum.

X Fira Comercial i Gastronòmica

Diumenge 31 de maig de 2009 a la plaça dels Cavallets

Fira del Masnou.

Vine a passar-t'ho be.

Centre d'Acupuntura Salut i Bellesa Imma Bosch

Diplomada universitària en infermeria.
 Doctora en acupuntura, mesoteràpia i especialista en dietètica i nutrició.
 21 anys d'experiència

Lluís Millet, 27
 93 555 85 03 - 93 555 76 77
 93 555 03 56
 Hores convingudes

Bellaafarma
 P A R A F A R M À C I A

- Consulta de dietista
- Dermofarmàcia
- Cosmètica
- Ortopèdia
- Alimentació infantil i especial

Almeria, 11
 93 540 89 55
www.bellaafarma.com

flor de maig
 centre de salut i bellesa

Teràpies naturals
 Activitats terapèutiques
 Estètica
 Relaxació

Primer de Maig, 20
 93 540 46 11
www.flordemaig.net
 Hi trobaràs el teu equilibri

COTOSTIL

Cortines,
 tendals,
 elements
 decoratius

PRAT DE LA RIBA, 89
 93 555 66 11
 647 640 386 Anna

El Detallet

Obsequis
 CASAMENTS
 BATEJOS
 COMUNIONS

Flos i Calcat, 55,
 636 642 005
eldetallet@hotmail.com

Joaquim Moliner

Artesans des de 1948

Galeria d'art en cristall

Sant Miquel, 24 · El Masnou
 93 555 69 92

niuioga

- loga per a tothom
- Fem grups específics
- Teràpies personalitzades
- Tai-chi

niuioga.com
 visiti'ns

P. de la Riba, 19 (prop del baixador d'Ocata)
 675 580 800 • 93 540 93 15

AT
 Àngel Tena
 JOIERS

Fes que el moment sigui inoblidable

Pere Grau, 14.
 Tel. 93 555 64 51

Escopinves de les rieres gallegues, amb oli, navalles de les rieres gallegues, perles de carxofa, xalca, banderetes, paté d'oliva, paté d'escopinves, anxoiva artesanal, seitó amb vinagre, fregida negra i blanca, patates fregides blanques, caviar iranià, selecció de...

L'ANXOVETA

Elaboració artesanal d'anxoives i selecció de productes per a grans paladars

Barcelona, 50 (Cami Ral)
 93 555 48 22
 659 351 350

el cullerot

De tot per a la cuina
 TALLERS DE CUINA I
 CURSETS TOT L'ANY

El Masnou
 Sant Felip, 45. 93 540 97 41
 Badalona
 Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51
elcullerot@hotmail.com

SERRALLERIA D'ALUMINI

ALUMINIOS

MASNOU,SL

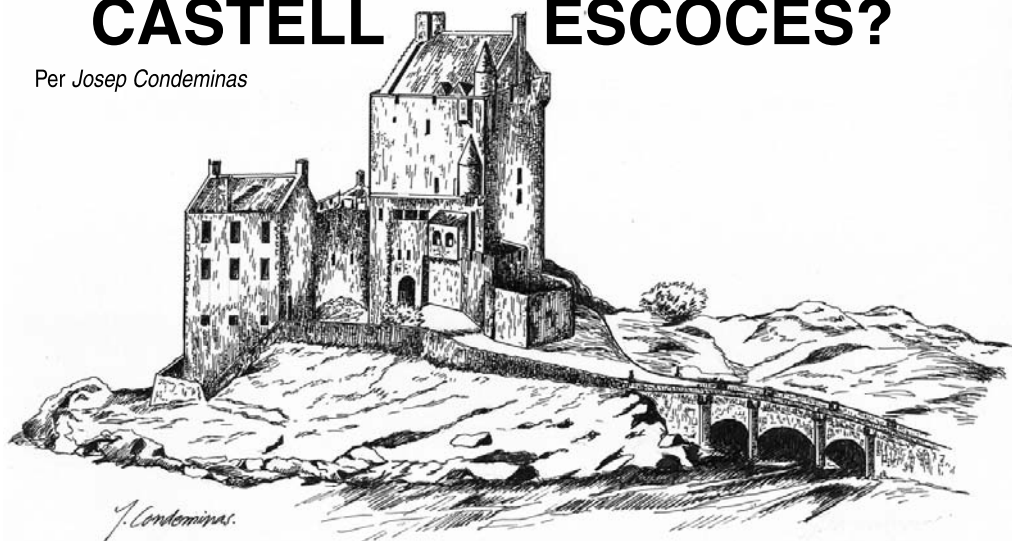
Especialistes en aparadors · Fabricació pròpia

Finestres abatibles · Portes i finestres lacades en tots els colors i imitacions de fusta · Tanques i vidres de seguretat per a tot tipus de portes i finestres

EXPOSICIÓ I VENDA
 Navarra, 14 · 93 555 37 78 El Masnou

UN FANTASMA CATALÀ EN UN CASTELL ESCOCÈS?

Per Josep Condeminas

És evident que, a Escòcia, se la identifica, entre altres coses, pel whisky, el "kilt" o faldilla de quadres, les gaites, els paisatges bromosos i els castells amb el seus característics fantasmes. També confesso que la pregunta del títol és enganyosa, ja que no tinc proves de si hi havia catalans (encara que és previsible) entre el cos d'exèrcit de vuit mil cinc-cents soldats d'infanteria i, posteriorment, trenta-vuit mil més que en el segle XVIII van sortir del port de Barcelona per ocupar Sardenya i diverses places de Sicília en un intent de recuperar les antigues posicions a Itàlia.

Un cop executada aquesta acció, que, per la seva naturalesa, repercutia en els interessos de la Gran Bretanya, la reacció anglesa no es va fer esperar i van anunciar que això suposava la ruptura de la Pau d'Utrecht firmada el 1713 i, en conseqüència, a l'agost de 1718 els britànics van destruir una flota espanyola a la vora de Siracusa. Per contrarestar aquest atac, la maquiavèlica ment del Cardenal Alberoni, primer ministre del rei Felip V, va ordinar un pla que consistia a enviar un exèrcit espanyol a terres escoceses i recolzar una revolta de partidaris de Jacob II, que pretenia el tron anglès, que ocupava Jordi I de Hannover. De forma esquemàtica el

pla consistia a enviar vint-i-set naus carregades d'homes, armes, municions i diners, desembarcar a l'oest d'Anglaterra on els jacobins tenien més influència, organitzar un gran exèrcit i atacar Londres. Al mateix temps, dues fragates amb tres-cents infants de marina s'infiltrarien a l'oest de les Terres Altes escoceses i revoltarien els clans de la zona per obligar els anglesos a retirar tropes del sud.

El pla era agosarat, s'ha de reconèixer; però, una vegada més, el mal temps va jugar a favor dels anglesos i, a l'igual que a "l'Armada Invencible" de Felip II, una forta tempesta va desbaratar les vint-i-set naus invasores i les va obligar a tornar a Espanya molt malmeses. Més sort va tenir l'expedició dels tres-cents infants de marina, que van arribar al llac Alsh i van instal·lar el comandament al castell d'Eilean Donan, on van emmagatzemar tots els proveïments vigilats per una guarnició de quaranta-cinc soldats. La resta de la tropa es posà en contacte amb els "Highlanders" a fi d'atacar conjuntament els anglesos d'Inverness. Al final, en fallar la principal força d'invasió espanyola, tot se'n va anar en orris en la batalla de Glenshiel, on van ser derrotats definitivament pels anglesos. Segons l'historiador Bruce Lenman, en aques-

ta batalla va ser ferit greument el popular heroi escocès Rob Roy. Dies més tard, concretament el deu de maig, tres vaixells anglesos van instar a rendir-se la petita guarnició del castell d'Eilean Donan; però, en negar-s'hi a aquests, el castell va ser enderrocat a canonades. Els pocs supervivents foren enviats a Edimburg i, més tard, retornats a Espanya. Les ruïnes del castell van restar abandonades dos-cents anys i no va ser reconstruït fins a l'any 1912.

Els llibres d'història anglesos rarament fan menció de la presència espanyola a la batalla de Glenshiel i donen més protagonisme a la rebel·lió dels clans escocesos. En els llibres espanyols, en absolut, totalment ignorada la fracassada aventura anglesa. Edificat sobre un petit illot del llac Alsh, comunicat amb terra ferma mitjançant un romàntic pont de pedra i rodejat d'un entorn idíl·lic, avui dia, el castell d'Eilean Donan és el més famós, visitat i fotografiat d'Escòcia. Si alguna vegada aneu a veure'l, coincidint amb un deu de maig, i si al cap vespre veieu una estranya figura uniformada passejant-se pels merlets, jo de vosaltres el saludaria en català, perquè és molt probable que us emporteu una bona sorpresa.

Cròniques

LA CORAL XABEC I EL DIA DEL RAM

Per Esteve Pujol i Pons

El sisè dia abans de Pasqua, quan el Senyor entrà a Jerusalem, els infants li sortiren a l'encontre: portaven palmes i clamaven tot cantant: Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna a dalt del cel. Beneït el Rei d'Israel, i un versicle del salm 23 (A.Taulé); amb aquest prelude festiu la Coral Xabec obria la celebració litúrgica del Diumenge de Passió, dit també de Rams, al matí del dia 5 d'abril. La Plaça de l'Església era un mosaic deliciós de color i d'alegria; infants i grans, portant palmes, clamaven Hosanna al bell començament de la Setmana Santa. El Messies humil, rei cavalcant un pobre pollí, travessava les portalades de la Ciutat Santa de Jerusalem.

Quan l'assemblea entrava processionalment al temple, presidida i guiada per mossèn Juli, la Coral i l'orquestra feien ressonar *Misericordias Domini* (W.A.Mozart), cant bíblic de joia i agraïment, *Cantaré eternament els favors del Senyor*.

Com a resposta a la lectura del Vell Testament, el clam era *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*, amb el salm 21 (D.Cols), salm de dolor i d'esperança ensem, cantilat per un salmista de la Coral.

Escoltada la lectura de l'Apòstol, el

Pater, dimitte illis (F.J.Haydn) va preparar els cors per acollir la proclamació de l'evangeli de la passió de Jesús, segons la versió de Marc, text central de la litúrgia de la Paraula d'aquest diumenge. Quatre intervencions corals van ajudar a interioritzar la narració evangèlica: quan tots els amics de Jesús l'abandonaven a Getsemaní, *A Vós vull acostar-me* (J.S.Bach) expressava la fidelitat sincera del creient; les llàgrimes de Pere, amaraes de penediment per haver renegat el Mestre, demanaven la súplica *Kyrie eleison*, de la *Missa de la Coronació* (W.A.Mozart); l'execució de l'Innocent a la creu només podia ser subratllada amb el *Crucifixus* de la mateixa peça sacra mozartiana; i el triomf final del Crucificat, apuntant ja a la resurrecció, abocava ineludiblement al *Victòria!*, *tu regnaràs* (D.Julien; arranj.M.Llagostera).

Mentre es presentaven les ofrenes i es parava taula, l'orquestra tocava uns fragments de *Les set darreres paraules de Jesús a la Creu* (F.J.Haydn); el clima hi era propici; música i encens s'enfilaven cel amunt com una pregària en volutes sensorials.

Al cor de la celebració eucarística el clamor immens del *Sanctus*, també de la *Missa de la Coronació*, unia la lloança

terrenal amb la dels àngels i els arcàngels i de tots els cors celestials; la música ens permet tastar aquesta llaçada còsmica; aquesta aclamació és una finestra oberta, que ens introdueix a la litúrgia eterna del cel.

Durant la fracció del pa, el cànon a tres cors atribuït a W.A.Mozart *Dona nobis pacem* va ser una súplica insistent a l'Anyell de Déu, pa partit i vi vessat per a la pacificació de la humanitat, per a la reconciliació més profunda.

Ple d'unció i sentiment, l'*Stabat Mater* (F.Schubert) va embolcallar l'apropament de la comunitat a la taula eucarística; Maria, dreta i plorosa al peu de la creu, mirant el Fill més insigne sotmès als sofriments més cruels, dibuixava el model entranyable per a tot fidel a l'hora de combregar amb la Víctima immolada per a la salvació de tothom.

Mort i resurrecció, passió i glòria, humiliació i exaltació; la missa de Passió va esclatar a la fi amb *Canticorum iubilo* (G.F.Händel) anunciant, ben propera, la joia del Diumenge vinent, del Diumenge de Pasqua.

A les escales d'aquest temple primat de la vila va arribar la fotografia, ja ritual, que va marcar el pas del temps i la constància de la Montserrat Llagostera i els cantaires en aquesta comesa artística en què estem ficats; el *Cànon de la pau* (F.Terral-M.T.Giménez) va cloure cantada i festa matinal.

I... tornem-hi, que no ha estat res!

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

L'ALZHEIMER APROPAT ALS INFANTS

La literatura infantil des de fa una colla d'anys no defuig cap tema per tabú o difícil que sigui, perquè autors i editors estan convençuts que ha de ser un reflex de tot tipus de fantasies, però també de la realitat, per dura que pugui ser. Per això trobem obres magnífiques que parlen de la mort, del càncer, del divorci, dels maltractaments... Essent la malaltia de l'Alzheimer com és una realitat cada dia més present a la nostra societat, no ens ha de fer estrany que hi comenci a tenir una certa presència. Concretament per a primers lectors, l'editorial Cruïlla ha publicat una traducció del francès d'allò més interessant (1), que pretén d'apropar la malaltia als infants a través dels ulls d'una nena, la Carlota, que veu, desconcertada, que la seva àvia ja no és la que era, ja no li pot fer pastissos, ja no li pot explicar contes, ja no li pot ensenyar fotografies d'aquella capsa tan plena que en té... Fins i tot descobreix que li canvia el nom i li diu Rosa! O que fa coses tan estranyes com desar les sabates a la nevera! La Carlota no ho acaba d'entendre, però aviat li expliquen que la seva àvia té l'Alzheimer, una malaltia que fa perdre la memòria, que ho fa oblidar tot.

La Carlota serà valenta i li tornarà una mica d'aquella felicitat que l'àvia li havia donat i per això l'anirà a veure sovint, li farà companyia una estoneta i, sobretot, li dirà adéu amb aquell "petonàs ben gros", amb què cada dia li deia "bona nit", i que a ella la feia tan feliç. La Carlota està ben convençuda que a l'àvia també la fa feliç, per molt que no ho pugui demostrar.

La narració és publicada en format d'àlbum il·lustrat de mida 22'5 x 22'5 cm i té una estructura molt clara: la primera meitat ens presenta l'època en què àvia i néta fan multitud de coses plegades, mentre que la segona ja és marcada per la malaltia i l'aïllament progressiu de l'àvia. Les il·lustracions, a tota pàgina i a tot color, traspuen la tendresa de l'obra i, amb encert creiem, no fan diferència entre les dues parts, ja que totes dues són plenes de vida i, com hem dit, de tendresa.

Un bon llibre, i ben útil per a tothom qui vulgui fer una mica més entenedora la malaltia de l'Alzheimer als infants.

(1) Véronique Van den Abeele. *La meva àvia té Alz... no sé què*. Editorial Cruïlla, Barcelona, 2007. Il·lustracions de Claude K. Dubois. Traducció: Marta Bes i Oliva. 26 pàgines

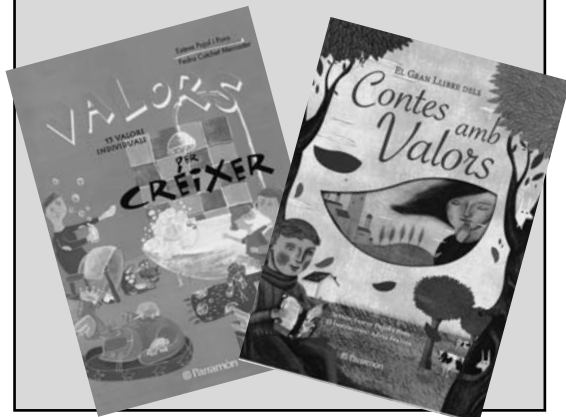
PARRAMÓN EDICIONES i GENT DEL MASNOU

us conviden a la presentació
dels llibres

VALORS PER CRÉIXER i EL GRAN LLIBRE DELS CONTES AMB VALORS d'Esteve Pujol i Pons

Presentarà l'acte Joan Casals,
President de *Gent del Masnou*.
Hi intervindran: un representant
de *Parramón Ediciones*;
Ma Carme Giralt i Rosés,
pedagoga; i l'autor.

L'acte tindrà lloc el dissabte
23 de maig a les set del vespre
a la Sala d'Actes de *Gent del
Masnou*, c/ Dr. Agell 9,
del Masnou.

Qui és aquest personatge?

Per Antoni Ferrero

Amb aquest article iniciem un concurs al qual convidem a participar tots els lectors, d'acord amb les bases següents: Cal endevinar de quin personatge estem parlant i comunicar-ho a la redacció del Butlletí mitjançant correu electrònic (gentmas@suport.cat) o per correu ordinari (c/Dr. Agell, 9, 08320 el Masnou) indicant el nom del personatge en qüestió i les dades personals del concursant: nom i cognoms, adreça i telèfon de contacte. Entre tots els encertants sortejarem cada mes un CD del llibre virtual Gaia 2148. Cal que les respostes arribin per tot el dia 20 de cada mes, com a màxim. El guanyador serà anunciat al Butlletí del mes següent.

Era filòsof, dramaturg, escriptor i polític. Fou un símbol de la "Il·lustració". Era fill d'un notari (**François Arouet**) i de **Marie-Marguerite Daumart**. I quedà orfe de mare als **7** anys. Fou un estudiant brillant de retòrica i filosofia a l'**Escola de Dret de París**. La seva primera obra, l'escriuí amb tan sols **17** anys. I un any més tard (anava molt "embalat") intentà entrar a l'**Académie**, mes no hi reeixí. Amb **19** anys fou designat secretari de l'Ambaixador a l'Haia, càrrec que perdé per certes relacions amoroses amb la senyoreta de **Noyer**. Quatre anys més tard (no parava de crear-se "problemes"), i per haver escrit versos contra **Felip III, Duc d'Orleans**, acusant-lo de "crims atroços", fou desterrat i, en tornar, fou empresonat 11 mesos a la després

EL seu retorn a París fou, per a molts historiadors, la primera jornada revolucionària

tan famosa **Bastilla**, on començà a escriure la tragèdia "**Édip**", estrenada amb força èxit a la **Comédie Française** quan tan sols tenia **24** anys. En haver quedat lliure i complerts els **25** anys, decidí viure més tranquil i fruir de la vida. I cinc anys més tard escrigué el poema èpic "**Enric IV de França**" (amb el títol "**Poème de la Ligue**"), el qual fou imprès anònimament a **Ginebra**. La "tranquil·litat" li durà fins als **32** anys, ja que aquell any tornà a la Bastilla com a conseqüència d'una picabaralla (per unes faldilles) amb un tal "**Cavaller de Rohan**". En eixir-ne als pocs mesos, decidí escampar la boira i emigrà a la **Gran Bretanya** on romangué tres anys. Fou una estada molt profitosa ja que hi descobrí la filosofia de **John Locke** (de la qual tragué la línia de la seva moral, una concepció del "**Dret de les Persones**"). L'altre gran descobriment foren les teories d'**Isaac Newton**. I una de les seves obres més famoses, escrita als **40** anys, fou "**Cartes filosòfiques**", malgrat ésser cremades per l'escàndol organitzat en contraposar **Newton** a **Descartes** i **Locke** a **Pascal**. Hagué de fugir i s'amagà al castell de la **marquesa de Chatélet**, amb qui tingué una llarga relació sentimental i intel·lectual. Amb **56** anys, a causa de les males relacions amb la cort francesa emigrà a **Prússia**, on el monarca **Frederic II** l'acollí a la cort de **Berlín**. Durant aquella estada publicà "**El Segle de Lluís XIV**" (a). Continuà la "peregrinació cortesana" cap a **Rússia** on la **Tsarina Caterina**

II era una gran admiradora del seu talent i li tenia un gran afecte. Als **61** anys el trobem a prop de **Ginebra** i hi comprà una finca on anà organitzant una mena de "**Comuna**" i, gràcies al seu caràcter, molt obert, fou considerat com la persona que millor pagava els treballadors de tot França. Ell deia que així, i amb els seus ensenyaments, havia passat de **40** "**salvatges**" a una col·lectivitat de **1.200** "**persones útils**". Artistes, savis, prínceps, ambaixadors i simples "mortals", tots feien cap a la seva "**Finca Comunitària**" per visitar "**L'hostaler d'Europa**". Quan tenia **65** anys va escriure una obra de valor universal amb una visió optimista de la vida. I endemés fou també un "monstre" de la correspondència (amb més de **23.000** cartes conegudes). I ja amb **84** anys torna a **París** un 30 de març, data que molts historiadors consideren com la primera jornada "**revolucionària**", per l'entusiasme amb què fou rebut pel parisencs. Dos mesos més tard, el **30 de maig**, féu el seu darrer "viatge".

(a) Precisament en aquesta obra, en el capítol XXIII, per l'admiració que sentia per **Pau Claris**, que fou **President de la Generalitat de Catalunya** i proclamà la **República Catalana** el 1641, i per la resistència dels catalans el 1714, quan ell era un jovecell de **18** anys, hi escríu que:

"Catalunya se'n pot estar de tot l'Univers; mes llurs veïns no se'n poden pas sortir sense Catalunya."

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

AGUTZIL

Oficial municipal inferior, executor dels manaments del municipi, alcalde, consellers, etc.

Una figura, un càrrec avui dia quasi desconegut, inexistent; tant és així que les tres últimes persones que han ostentat el càrrec a la nostra vila són el senyor Laguillo, feliçment jubilat, encara entre nosaltres, el seu antecessor, el senyor Patricio García, E.P.R., i qui el va precedir, José Sert i Matas, E.P.R., per tothom llavors conegut com en "Pepet Agutzil"; per a qui això escriu, l'oncle Pepet, ja que fou l'espòs de l'Eulàlia Maristany i Monferrer, tia àvia meva, casada amb ell en terceres núpcies. De la primera i de la tercera muller, no va tenir descendència.

Dotat d'una gran personalitat, fou, a pesar de la minsa formació escolar rebuda, una persona conspícua. El seu posat greu, seriós, amb una veu forta, autoritària, quasi ronca, que imposava autoritat; això sí, sense cridar.

El recordo d'uniforme, sempre vestit amb elegància, coll i corbata. La seva gorra orlada amb els galons corresponents i l'escut de la Vila.

A la mà, la vara d'agutzil amb el puny d'argent, que ell manejava, al meu entendre, com un religiós sosté la creu, un domador de feres el fuet, el director d'orquestra la batuta; pots ser fins i tot com la mare enfadada i fora de si branda la sabatilla amenaçant.

No crec que mai hagués brandat la vara a ningú, més aviat alçar-li el puny (de la vara) a l'altura del mentó de l'oposant, com si volgués fer-li ensumar la bola argentada, això sí que és probable.

No crec que l'oncle en tingués coneixement, però la seva vara fou com la de Moisès. Vara, ser-

pent, i novament vara; vara que, tot ferint la pedra de la penya d'Horeb i després la roca de Cades,

en féu brollar un doll d'aigua per als assedegats israelites o, com la vara d'Aharó, que florí i donà fruits. També la vara de l'oncle, més que puntal fou una cuirassa a mantenir-lo tants i tants anys en el càrrec, malgrat els canvis i vicissituds ocorreguts a la Casa Gran.

Ara penso que els únics agutzils que queden en actiu són els de les places de braus: els "alguacil·llos", encarregats d'obrir la desfílada de les curses i demanar les claus per deixar anar el brau i de lliurar els trofeus concedits pel president als mereixedors després d'una lluida "faena".

Ser agutzil era ser una mica ulls i orelles per al batlle i el consistori. Portaveu de l'alcalde, controlador a l'escorxador, encarregat i cap de la brigada municipal que tenia cura de la neteja i manteniment de places, i carrers, cap dels serenos i fins i tot, en el cas del Sr. Laguillo, l'encarregat del correcte funcionament del rellotge del campanar i un llarg etc...

Permeteu-me dues curtes anècdotes tot tractant de fer un xic amè l'acabament de la historieta i recalcar, al més possible, el caràcter de la persona presentada a la vostra consideració.

Essent secretari de l'ajuntament el Sr. José Mª Bernacho, l'agutzil fou cridat de pujar al seu despatx. Aquest va acudir-hi amatent. Un

lleuger truc a la porta.

– Endavant, passi si us plau!

I ja tenim l'agutzil davant del secretari, la vara a la mà esquerra i la gorra a la dreta.

Damunt la taula del despatx exhalava una suau aroma una toia de flors naturals, fresques.

– Vostè dirà què se li ofereix, Sr. Bernacho.

– Mireu, Pepet, haurieu de portar aquest ram a la senyora... de Tal. Un breu interval i tot seguit la resposta.

– Em sap greu, Sr. Bernacho, però això és una cosa en la qual no puc pas complaure'!

– I això per què, Pepet?

– Miri, Sr. Bernacho, si a la mà esquerra porto la vara i la dreta ha de sostenir el ram, si rellesco, ensopego o m'entrebanco, com podré emparar-me? Podria ser que un subaltern s'encarregués...?

Ell no va portar el ram!

Cosa de les criatures que diuen la veritat. Alguna vegada amigues o companyes de l'escola havien preguntat a les seves nêtes, l'Antonieta o la Montserrat:

– A tu, no et fa por el teu avi?

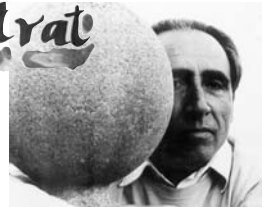
Sorpreses, responien:

– No, no, perquè l'avi m'estima molt. Fins i tot més d'un cop m'ha defensat, si la mare em renya.

Es veu que en Pepet Agutzil era una "cosa" i l'avi Pepet una altra de molt diferent.

Petit Diccionari i il·lustrat i comentat per Joan Comellas

Joan Comellas i Maristany. (El Masnou, Maresme 1913-2000)
Músic, pintor i ceramista

OBVI – OCLOCRÀCIA – OCRO - OCULTISME

Obvi. Adj. Que és davant dels ulls // Que es veu o comprèn fàcilment, que és evident.

És evident que la bancarrota de la societat dita de consum és manifesta. És aconsellable entrar en la més austera i nova "societat de necessitat", el títol és nostre, una societat de necessitats útils i no de luxes inútils. (Escrit per Joan Comellas premonitòriament el setembre de 1974).

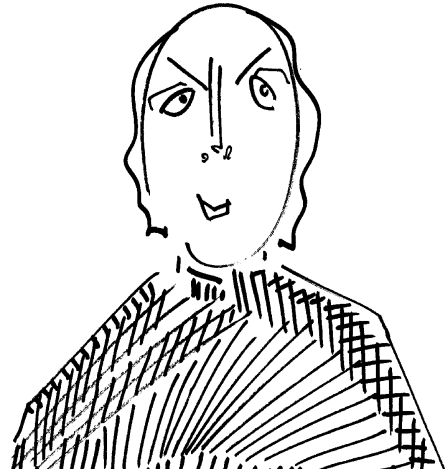
Oclocràcia. Govern de la multitud.

Només ens falta conèixer aquesta forma de govern. Els governats les hem provades totes. Donada la poca formació de l'ésser humà, dubtem que fos efectiva.

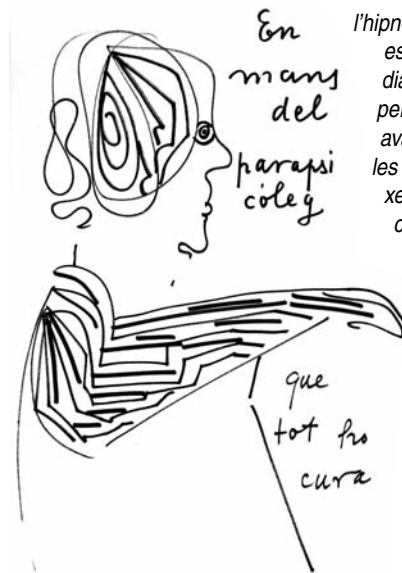

Ocro. Prefix del mot grec "okhrós". Groc pàl·lid.

Si diguéssim volent fer el savi: "Estàs molt ocrós", probablement no ens entendrien. Això és el que volen molts "savis": que no els entenguin.

Ocultisme. Sistema d'amagar o encubrir alguna cosa // Creença en poders misteriosos o ocults, que és possible de sotmetre al control humà.

L'ocultisme i l'hipnotisme tornen a estar a l'ordre del dia, portat de nou per la ciència més avançada, mentre les religions sofreixen una mena de crisi passatgera.

D'aquest nou ocultisme se'n diu ara un mot molt intel·lectual que vesteix molt: **PARAPSIKOLOGIA**.

Fira de Sant Ponç

FICOEM 2009

Fira Comercial i Empresarial de Teià

Teià 9 i 10 de maig

FARMÀCIA MUÑOZ

Fórmules magistrals
Anàlisis preventives
Homeopatia
Plantes medicinals
Dietètica infantil
Dermofarmàcia

Pg. de la Riera, 130
93 555 35 18
Teià

Adriana

TERRA, FOC METALL

93 555 76 40

RESTAURANT
Enric

Menús diaris
Carta selecta

Pg. de la Riera, 86
93 540 06 01
Teià

*El Racó
de les Flors*

**FLORS I PLANTES
ORNAMENTS
FLORALS**

Pg. de la Riera, 77
93 540 46 37
677 70 45 90
Teià

PORTES AUTOMÀTIQUES i MANUALS

Enric, sl

- Portes de garatge i barris, manuals i automàtiques
- Automatització de tot tipus de portes i persianes
- Receptors i emissores
- Cèl·lules fotoelèctriques
- Detectores magnètics
- Instal·lació, manteniment i reparacions

DEMANEU INFORMACIÓ

Port esportiu el Masnou, local 77 · 93 540 72 40 (Hores convingudes) · El Masnou
P. Buvisa. C/ Indústria 14 · 93 555 93 88 · Teià

www.automatismesenric.com

Estrena a La Flor de la Palma, de Teià, en format musical: Els Miserables, de Victor Hugo.

Es va estrenar el passat 30 d'abril amb molt d'èxit i les entrades pràcticament exhaurides a totes les representacions.

Prop de cent persones entre actors, músics i col·laboradors hi participen.

Per Lluís Valls i Mari

He de confesar que no sóc gaire entusiasta dels musicals, tot i que la música m'agrada molt; per això el musical *Els Miserables*, de Victor Hugo (1802-1885), interpretat pel grup Teià **Teiatre** el passat cap de setmana 1, 2 i 3 de maig, i que encara es podrà veure els caps de setmana de maig 8, 9 i 10, i 15, 16 i 17, em va impressionar gratament. Ja en la passada representació de l'òpera rock *Jesucrist SuperStar un assaig general*, el maig del 07, vaig veure la valentia d'aquesta gent i els resultats fantàstics que són capaços d'oferir. L'escenografia, el vestuari, la música i sobretot el resultat final van fer que m'ho passés bé i m'interessés per una França de principi del segle XIX en la qual el desgavell de la revolució, el canvi polític i social van deixar una societat pobra, trista, dura i miserable. Hugo, a través d'una novel·la dramàtica, ens mostra com en pot ser d'injusta i inhumana la convivència entre els ciutadans quan la misèria és la reina del poble. Amb un repartiment molt nombros d'actors, músics i tèc-

nics la història dels personatges es va desgranant en uns esdeveniments sorprenents. La música, les cançons i el clima, molt ben dirigit, van donant forma i volum a tot el muntatge. El públic ho agraeix amb els seus aplaudiments i implicació; i escolta amb silenci i admiració interpretacions francament brillants. Una trama entre el bé i el mal, l'amor i la mort, l'honor i la traïdoria, l'engany i l'amistat, i la necessitat imperiosa de la supervivència enganxada intrínsecament a la vida. No cal dir noms ni personatges, tots fan el seu paper tan bé com es pot fer. Actors reals i de ficció, músics professionals i dels qui no s'hi guanyen la vida, cantants que no ho havien fet

mai i d'altres que es fan escoltar, coral, tramoies, càmeres, col·laboradors, entusiastes, afeccionats, públic... tots junts a fer lluir el mateix projecte. Qui és el valent que diu que no podrà funcionar?

Hi brilla l'estrella més petita.

DES DE QUE JUGO A L'SCRABBLE A GENT DEL MASNOU HE APRENDIT QUE ELS "ÀDHUCS" NO ES POSEN MAI EN PLURAL !

CASUM LES CABÒRIES!

PERFECCIONA EL TEU POLAC !!

TOTS ELS DILLUNS, DE 9 A 11 DEL VESPRE, JUGUEM A L'SCRABBLE EN CATALÀ AL LOCAL DE GENT DEL MASNOU. HI ESTÀS CONVIDAT!!

EL LOCAL DE GENT DEL MASNOU ESTÀ AL CARRER DR. AGELL, 9 (EL MASNOU).

Talleu i feu-nos-ho arribar per correu o personalment al carrer Dr. Agell, 9 - 08320 el Masnou

Vols fer-te soci de Gent del Masnou?

GENT DEL MASNOU Dr. Agell, 9 · 93 540 39 29 · 08320 el Masnou
Correu electrònic: gentmas@suport.cat · www.gentdelmasnou.cat

SOL·LICITUD D'ADMISSIÓ DE SOCI

Nom i cognoms:

Adreça: Telèfon:

Adreça electrònica DNI:

Noms i cognoms cònjuge/parella:

Quota anual 2009: 30,50€ (Revisable anualment amb l'IPC)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Autoritzo el pagament de les quotes de Gent del Masnou amb càrrec al meu compte / llibreta:

Banc / Caixa Adreça

Núm. de compte / Llibreta Entitat / oficina / D.C. / núm. de compte

Signatura del sol·licitant

El Masnou.....de.....de.....

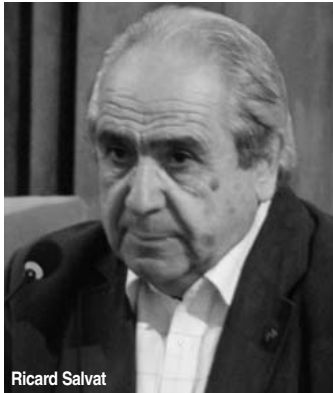
Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Amb el dol a platea

El mes de març va tancar-se amb la defunció del nostre gran erudit teatral i director d'escena **Ricard Salvat** (Tortosa, 17-VIII-1934, Barcelona, 24-III-2009). El títol del nou muntatge que estrena el **Teatre Nacional** esdevé –sense gens voler-ho– ben il·lustratiu: **La casa dels**

Ricard Salvat

cors trencats (1919). Aquest text del gran **Bernard Shaw** (1856-1950) s'endinsa en l'estat anímic de tota una nació i la seva indiferència preocupant respecte al seu destí mitjançant el retrat de la vida i els amors d'un seguit de personatges de classe mitjana. Potser els actors que integren la nòmina (Silvia Bel, Pep Cruz, Carme Elias, Abel Folk, Carme Fortuny, Pep Anton Muñoz, Santi Ricart, Carles Sales, Artur Trias i Anna Ycobalzeta) ens oferiran un rèquiem –més de tres hores, en total, serem al temple escènic– pel mestre que ens ha deixat. Cita, doncs: a la Sala Gran del TNC, del 7 de maig al 21 de juny de 2009. Tot aprofitant l'estada al Nacional podem també ser espectadors privilegiats d'una proposta que homenatja l'escriptora **Caterina Albert** (Victor Català, 1869-1966), del 14 al 31 de maig a la **Sala Tallers**. En efecte, amb **Lenigma** tres coreògrafs amb una carrera consolidada, **Montse Colomé**, **Santiago Sempere** i **Tomeu Vergés**, s'inspiraran en l'obra i la

figura de l'autora de la cèlebre novel·la *Solitud* (1905).

Força **actors masnovins**, des del dia de Sant Jordi, actuen a **L'Habitació de Verònica** (1974), de l'americà **Ira Levin** (Nova York, 1929-2007), l'autor de la popular novel·la *Rosemary's Baby* (*El bebè de Rose Mary*), que amb el títol de *La Semilla del Diablo* Roman Polanski traslladà al cinema. Els maresmens **Silvia Marty** i **Miquel Sitjar** són part integrant de la nòmina present al **Club Capitol** (Les Rambles, 138) i que completen en **Lluís Soler** i la **Mercè Montalà**.

Per tancar el mes, portarem els nostres menuts a **La Riereta Teatre** (c/ Reina Amàlia, 3, tot tocant al Mercat de Sant Antoni, www.lariereta.es). La cartellera infantil proposa un muntatge en anglès, **The Hippo's Dream** (*El somni de l'hipopòtam*), els dies 3, 10, 17, 24 i 31 de maig, a les 12 del matí (Scamp Productions). Per 8 euros, tots nosaltres podem enamorar-nos d'una princesa i en anglès iniciar un llarg viatge fins a l'estatge (la "morada") del mag: per conquerir-la... i per demanar-li, a l'il·lusionista, que no (ens) faci tan dolor entrar en un teatre, caminar per platea i saber que no hi toparem mai més amb el rostre o la veu o la sapiència immensa del Mestre Salvat, que avui té la càtedra al cel i a la terra més deixebles a l'estranger que a la terra pròpia. Bravo!, **Boris (Rotenstein)**, per les teves paraules de comiat el dia de l'enterrament.

La Riereta Teatre

Ve de la pàg. 5

del butlletí que Gent del Masnou portem publicats des del 1987 ençà, el Sr. Palemó Anglès, que fou director del Museu Municipal de Nàutica del Masnou, hi va publicar **CENT NORANTA-NOU** (199) articles sobre la marina del Masnou i/o els seus capitans.

- I al mateix butlletí i entitat, el Sr. Joan Muray, dels dos-cents vint-i-nou (229) articles que hi ha publicat dins les "Històries de la Vila", **TRENTA-CINC** (35) han estat dedicats a la marina del Masnou i/o els seus capitans. A més, el mateix autor, d'aquests articles, ha publicat deu llibres, dels quals **SIS** (6) han estat en part o totalment dedicats a la marina del Masnou i/o els seus capitans (esmentats ja amb la resta).

- I per reblar el clau, aquesta entitat, des que fou fundada (el 1985) i té Sala d'Art (des del 1989), ha fet **SIS** (6) exposicions dedicades a la marina del Masnou i/o els seus capitans.

Tot això fa un total de:

- **12 LLIBRES** sobre la marina del Masnou i/o els seus capitans.

- **10 VOLUMS** de "La Roca de Xeix", del Museu Municipal de Nàutica del Masnou.

- **234 ARTICLES** sobre la marina del Masnou i/o els seus capitans, de la revista Gent del Masnou.

- **6 EXPOSICIONS** sobre la marina del Masnou i/o els seus capitans, fetes per l'entitat Gent del Masnou.

Esperem que s'hagi aclarit prou bé tot el que s'ha fet i publicat sobre la història de la marina del Masnou i dels seus capitans; tot, amb el rigor degut i, alhora, deixem constància de les aportacions fetes des de la nostra entitat, tant en matèria de publicacions com per la gran quantitat de consultes i assessoraments que se'ns han adreçat, especialment per a estudiants en general així com per a tesis de finals de carrera, i que amb molt de gust hem atès.

La Redacció

Correfocs 09

Festa Major del Masnou

Notes pudor de sofre quan et fas un pet? Potser et notes uns petits bonys al front? O t'està sortint una cua darrere el cul? No pateixis, això és que ets una persona infernal. Si tens més de 13 anys vine'ns a veure a la Colla de Diables. Perquè ens expliquis les teves ganades de cremar el Masnou o d'atabalar el personal, et convoquem el dimecres dia 20 de maig a la sala de conferències de Can Malet a 2/4 de 8 del vespre.

**Colla de Diables
del Masnou**

Visita cultural

Masia de "Can Teixidor"

Diumenge 31 de maig, a les 10 del matí, a la porta de la masia. **Inscripcions** al local social de Gent del Masnou.

Places limitades. No hi seran admeses les persones que no s'hi hagin inscrit prèviament.

LA CORAL XABEC DEMANA CANTAIRES

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut. De manera especial ens calen veus d'homes, tant de tenors com de baixos.

Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

La punta de la llengua (2)

Per Esteve Pujol i Pons

En català ens agrada més de dir **DESCANSAR ÉS BO**, **TREBALLAR ÉS HONEST**, **ENRAONAR ÉS HUMÀ...** que no pas **EL DESCANSAR ÉS BO**, **EL TREBALLAR ÉS HONEST**, **L'ENRAONAR ÉS HUMÀ...**

És a dir, quan fem servir l'infinitiu d'un verb a tall de nom, no hi acostumem a posar l'article al davant.

Més exemples: EQUIVOCAR-SE ENS FA SER HUMILS; ESCARMENTAR SERVEIX PER AL FUTUR; RIURE DILATA ELS PULMONS; PLORAR EXPRESSA DOLOR O BÉ ALEGRIA; DORMIR ENS FA RECUPERAR ENERGIES... és millor que no pas **L'EQUIVOCAR-SE ENS FA SER HUMILS**; **L'ESCARMENTAR SERVEIX PER AL FUTUR**; **EL RIURE DILATA ELS PULMONS**; **EL PLORAR EXPRESSA DOLOR O BÉ ALEGRIA**; **EL DORMIR ENS FA RECUPERAR ENERGIES...**

DESCANSAR

TREBALLAR

Exposicions

Fins al 8/5

ICONOGRAFIA JORDIANA. Sant Jordi en l'art, numismàtica, medallística, costumari popular, etc.

Del 9 al 29/5

"L'HORA DEL QUADRE". Alumnes de Queralt Viladevall

Del 30/5 al 19/6

XI MOSTRA D'ETIQUETES DE VINS I LICORS. Tema monogràfic "Senyores".

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, POSAGOTS, GOIGS, ETC.

Cada segon dimecres de mes, de 7 a 9 del vespre, al local social de Gent del Masnou.

PROPERES TROBADES:

Dimecres **13 de maig** Dimecres **10 de juny**

Gent solidària

**Petits encants de
Gent del Masnou**

XXX Festival DISMA 7 de juny 09

Durant tot el mes de maig podeu passar pel local social de Gent del Masnou, de 6 a 9 del vespre, a fer donació de qualsevol objecte o andròmina que sigui aprofitable. Recordem que és indispensable que no siguin de gran volum i que, sobretot, estiguin en bon estat d'ús i conservació: llibres, tasses, copes, ampolles, joguines, discos, gerros, etc., etc. i que es posaran a la venda, a preu supereconòmic, el dia del festival. Tota la recaptació serà lliurada a DISMA.

DISMA i nosaltres us agraïm per endavant la col·laboració i generositat

AMICS I ESCOLTES ANTICS DEL MASNOU

X ACAMPADA ESTEL-LAR

Maig, dissabte 23 i diumenge 24: farem la nostra acampada estel·lar al càmping El Vedado a Vallromanes (ctra. del Masnou a Granollers km.7, **93 752 90 26**).

Preu adult: **23 €**. Nens menors de deu anys: **15 €**. Esmorzar i dinar a càrrec de l'organització. Podeu retirar el comprovant a la Caixa de Catalunya, passeig de Romà Fabra, 11, del Masnou **93 540 38 53**

Ingressos al número de compte:
2013 0768 74 0200503468
Més informació **93 540 22 26**

Conferències

CICLE DE CONFERÈNCIES SOBRE EL PATRIMONI DE LA UNESCO.

DIMECRES 27 DE MAIG A LES 7 DE LA TARDA
LA DIETA MEDITERRÀNIA. PATRIMONI IMMATERIAL DE LA UNESCO?

A càrrec de Pilar Cervera, dietista-nutricionista, professora de la UB.

Organitza: Associació UNESCO el Masnou, amb la col·laboració de Gent del Masnou.

Presentació llibres

DISSABTE 23 DE MAIG A LES 7 DE LA TARDA
PRESENTACIÓ DELS LLIBRES:

VALORS PER CRÉIXER i **EL GRAN LLIBRE DELS
CONTES AMB VALORS,**

A CÀRREC DE LA PEDAGOGA

Ma **CARME GIRALT** i **ROSÉS**

I DE L'AUTOR,

ESTEVE PUJOL i **PONS.**

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

Sóc més alta que un gegant
i sóc molt airosa i bella,
i, no sent pas sentinella,
em passo el dia fumant.

Resposta: 19 x090909

Arran de sòl

Per Pledebuit

Jo no volia parlar de la crisi, tot i que ens arriben a marejar amb tant de fer-ho, tant que han fet agafar una mena de psicosis "crisiera", fins i tot als qui van ben **folrats d'armilla**, aquells que tenen el **ronyó cobert**.

Ho veieu, en quatre línies ja he utilitzat dues dites per referir-me a la crisi. Els qui sí que la pateixen són els qui es queden sense feina i a sobre cada mes els cau la hipoteca. Oh, i mira que passen ràpids els mesos quan venç un pagament! Tornant a les dites, em sembla que, exceptuant els abans esmentats, a la resta, als qui cada mes cauen els doblers trinco-trinco, no entenc, o sí, com els pot afectar, si no és pel fet que expressa aquella altra dita que parla dels qui **estiren més el braç que la màniga**.

Anava pensant tot això, quan des del meu pam i escaig d'alçada em cridaren l'atenció uns cartells de color blau i groc, d'aquells colors cridaners que en diem. Ja que no hi arribava a veure el que deien, però sí la gran munió que n'hi havia d'enganxats de qualsevol manera i ben a prop l'un de l'altre, vaig esperar que passés algun conegut, humà és clar, i m'ho expliqués. Em va dir que eren uns anuncis municipals avisant d'unes obres al sector del Mercat Vell (tot i que fa mesos, o potser anys que duren). Bé, vaig pensar, no sé a què ve ara aquest malbaratament dels cabals públics.

Vaig seguir el meu passeig i, en passar per una zona d'automòbils aparcats, els meus petits ullets veieren més cartells com aquells, de meitat de mida, però. Un a cada cotxe, perquè la campanya fes prou efecte (?). Mare de Déu Senyor!

Més tard vaig tornar a trobar-me amb l'amic que va informar-me del contingut dels avisos. Venia amb cara somrient i com content de tornar a veure'm. Em digué que havia fet la volta al poble i que pertot arreu va veure cartells als automòbils, fins i tot allà on els de la Casa Gran (no del catalanisme ni comuna) en diuen el "Masnou alt", allà on la majoria en diu popularment *els bloques*.

Aleshores sí que vaig pensar en la dita que hi ha qui estira més el braç que la màniga, i això que diuen que han rebaixat el pressupost. No ho entenc, si cada dia hi ha més funcionaris i més locals de serveis (?).

Pensant-ho bé, la màniga que estiren no és la seva, sinó la nostra, i de quina manera, tant que em sembla que l'acabaran arrencant del tot i ens deixaran amb l'armilla (bé, a les dones no ho sé, o sí, amb què les deixaran).

Us imagineu quants cartells deuran haver fet fer? Oh, i a tres tintes, ja que el negre també compta, i quant deurà haver costat (ens deurà haver costat)? Bé, això sí, el cartell és de **disseny**, que ells són fins, i per això fan les coses bé (?), tot i que potser valdria més no fer-les, pel que serveixen!

Apa, ja he descarregat. Només em queda una pregunta al magí. De qui és la impremta?

Bup, bup.

La cuina de l'Antònia

RISOTTO DI CAMPO

Ingredients per a 4 persones:

500g d'arròs. 2 lt. de brou de pollastre
4 espàrrecs de marge. 2 alls tendres, ceba tendra, api,
pebrot vermell i verd. 4 tomàquets madurs ratllats.
1 cullerada de mantega. 3 cullerades d'oli d'oliva.
4 cullerades de formatge parmesà ratllat.
1 got de vi blanc, orenga, sal i pebre

Elaboració:

Rentem bé totes les verdures i les tallem a trossos petits. En una cassola amb l'oli d'oliva sofregim la ceba i els alls a foc lent. Hi anirem afegint la resta de les verdures, excepte el tomàquet, que guardem per a més tard. Quan les verdures estiguin al punt, hi podem tirar l'orenga, la sal i el pebre i el vi blanc i deixar que s'evapori l'alcohol. Tot seguit hi barregem els tomàquets i els cuinem fins aconseguir un sofregit. Saltegem l'arròs amb el sofregit durant uns dos minuts.

A poc a poc hi anem abocant el brou calent, remenant suaument. Quan faltin uns dos minuts hi afegim la mantega i el formatge parmesà.

I, un cop ben mesclat i llesta la cocció, ja ho podem servir.

Podem fer un tambor amb un motlle per emplatar i guarir-lo amb verdures, que li donaran color i vistositat.

Bon profit!

el cullerot

Sant Felip, 45. 93 540 97 41 el Masnou
Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51 Badalona
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Finques Puig S L
 Serveis Immobiliaris en general

Administració i API
 venda de pisos, cases i rústiques.

**Propietat horitzontal
 Assessoria jurídica**

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
 Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Ceigrup
 Immobiliarias

FINQUES MESLLOC
 LLIGOÑA CAYETANO

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou - www.meslloc.com

T/ 93.555.69.03

Escopinyes de les ríes gallegues, calamarsets amb oli, navalles de les ríes gallegues, perles de carxofa, xatca, banderetes, anxoives, anxoiva artesana, peito amb oli, sardinetes, sardines amb oli d'oliva, irania, caviar, verdures, pebrots, negre i blanc, vi ranci, patates fregides, cloïssa blanca de les ríes gallegues, tom de bonítol, espàrrecs, salmó fumat, bombons de foie, alls amb oli d'oliva, caviar irania, selecció de vins, cava, xampeny, formatges, verdures, patates fregides, cloïssa blanca de les ríes gallegues, rebecs de Navarra, sardineteta

L'ANXOVETA
 Elaboració artesanal d'anxoves i aperitius selectes

Selecció de productes per a grans paladars

Serem a la Fira Comercial i Gastronòmica a la pl. dels Cavallets el dia 31 de maig
Carrer Barcelona, 50 (Camí Ral) al davant del port del Masnou
93 555 48 22 - 659 351 350

A T
 à n g e l t e n a
JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Fira de Sant Ponç

FICOEM 2009

Fira Comercial i Empresarial de Teià

DISSABTE, 9 DE MAIG

MATÍ

10h

Obertura de la Fira.

Mercat de segona mà.

Organitzat per l'AMPA el Cim.

VI Trobada de plaques de cava

12h

Inauguració oficial al parc de can Godó.

TARDA

17h

Actuació dels alumnes de l'Escola de Música Cadença

18h

Actuació de l'escola Club Judo Teià

20:30h

Havaneres pel grup ELS PESCADORS DE L'ESCALA. Hi haurà cremat.

DIUMENGE, 10 DE MAIG

MATÍ

9h

Botifarrada

10h

XV Trobada de Puntaires

11h

V Exposició de vehicles antics i passejada al parc de can Llaurador.

TARDA

16:30 h

Actuació dels alumnes de l'Escola de Música Clau de Sol

18:30 h

Actuació infantil: FADUNITO, amb l'espectacle Ai, ai, ai!

19:30h

Xocolatada

Diputació
Barcelona
xarxa de municipis

costa de barcelona
maresme

AJUNTAMENT DE TEIÀ